

కల్పలత

ఆ విశేషం

గురుజ్ఞాన రాఘవశర్మ

బృందావన ప్రచురణములు
మచిలీపట్టణము.

బృందావన ప్రసూనము లి.

కల్పలత

‘కింకింస సాదయతి

కల్పలతే వ విద్యా’

కవిశేఖర

గురుజాడ రాఘవశర్మ.

ప్రథమ ముద్రణము 2000 కాపీలు మే 1953

ద్వితీయ ముద్రణము 1000 కాపీలు ,, 1955

తృతీయ ముద్రణము 1000 కాపీలు జూలై 1964

మొత్తము - 1500 - 1967

*Approved for use in Libraries by the Director of Public Instruction
Andhra Pradesh.*

Prescribed as Text-Book for detailed Study

Andhra University ... B. A. Part II 1957 & 58

Sree Venkateswara University ... B. A. Part II 1957

Madras University ... B. A. Part II 1962

Mysore University ... B. A. & B. Sc. Part II 1963

Utkal University ... B. A. ... 1964 to 1966

Womanie DOL. 1974.

స్వామ్యములు గ్రంథకర్తవి.

విజయ ప్రెస్,

విజయవాడ-2.

వెల : రు 2.00

ఏవనమాలి పెంచి వెలయించెనొ

నల్గడలకా బ్రసిద్ధ బృం

దావన మంచు నా తెనుగు

నాటఁ జిగిరెన్ను మొగ్గ దాలె నె

త్తావులఁ జిమ్మ విచ్చెను; ముదంబుగ

కల్పలతా ప్రసూనముల్

తీవకుఁ దీవ పూచె, సమదృష్టి

రసజ్ఞులు ప్రేమఁ జేకొనక.

కల్పలత

సూచి :—

వి న తి

సం ద ర్శ న ము

వా త్స ల్య ము

పో త నా మా త్యుఁ డు

గో పి కా హృ ద య ము

వేఁ డి కో లు

శ్ర ద్ధాం జ లి

గ్ర హ స్త వ ము

కల్పలత

పండితాభిప్రాయములు

మహాపాధ్యాయ, తర్కవేదాంత సార్వభౌమ
బ్రహ్మశ్రీ మండలిక. వేంకటశాస్త్రిగారు

మీ 'కల్పలత'ను జూచి చాల యానందించితిని. మీ సహజమగు మృదుమధుర కవితాశైలికి తోడుగ, భక్తిరస ముప్పొంగజేయు, మీ కావ్య కల్పలత, యే సహృదయుల మనఃపద్మముల వికసింప నానంద ఫలముల నీయ కుండును! మీ యిష్టదైవతములగు దయాసముద్రులు, శ్రీకృష్ణభగవానులును అపార కృపావతి యగు శ్రీమాతయు, మీ బృందావన ప్రసూన సౌరభముల నల్లిక్కుల వ్యాపింప జేయుదురుగాత.

ఏలూరు }
14-8-53 }

మండలిక. వేంకటశాస్త్రి.

కవిసార్వభౌమ - కళాప్రపూర్ణ

శ్రీపాద. కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు.

మీ కల్పలతా కావ్యము కొంతకొంత చదివితిని. కల్పలత 'కల్పలత' యని చెప్పవచ్చును. అం దనేక విషయములు పాఠకులు తెలిసికొనదగినవి యున్నవి. మీ కవిత్వము మనోహరముగా నున్నది.

రాజమండ్రి }
9-9-53 }

శ్రీపాద. కృష్ణమూర్తిశాస్త్రి.

ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వ ఆస్థానకవి
మధ్వ శ్రీ కాశీ. కృష్ణాచార్యులుగారు

కల్పలతాకల్పము మా
కల్పలతాకలిత మాదు కల్పలతకు మా
కల్పలత సాటియని నా
యల్పజ్ఞతదోచెనట ! యనన్వయమగుటన్.

‘అభినవతిక్కన’ మహాపాధ్యాయ
శ్రీ దుర్భా. సుబ్రహ్మణ్యశర్మగారు.

మీ పాత్రము నాకుఁ జాల హర్షము కొలిపినది. ‘గ్రహస్తవము’
తక్క, మీరు గ్రహించిన ఖండములన్నియు రస నిర్వాహమునకు అవకాశము
నిచ్చినవి. ఆ యవకాశము జాతివిడువక మీరు నిర్వహించిన తెలుగు
హృదయంగమముగా నున్నది. నాకు ఓపికయున్న, ప్రతిఖండము, విమ
ర్శించి మిమ్మభినందించి యుండును. కాని యిక, నది యగుపనికాదు. పద్య
రచనము, ఎంతధారాళముగా సాగుచున్నది ! మీరు అచిరకాలమున బృహ
ద్బ్రంధరచనమునకుఁ దొడంగి, యితోధికమైన యశము నార్జింప వలయునని
నా యాకీసును. భగత్కృపచే అది సత్యమగుఁ గావుత.

వెల్లూరు }
17-9-53 }

దుర్భా. సుబ్రహ్మణ్యశర్మ.

మ హా క వి

శ్రీ గడియారము. వేంకటేశ్వశాస్త్రిగారు.

(శివభారత గ్రంథకర్తలు)

అ భి నం ద న ము

కవి తన చూపున కెదురైన విషయమును మధుర భావనా పరిమళితము చేసి వెలువరించిన రసమయ పద్యఫణతులే చాటువులు. విభిన్నవిషయములపై నిట్టి ఫణతులు పుష్పమంజరులుగా గ్రుచ్చిన పూలదండలే చాటు ప్రబంధములు. నేడీ ఖండకావ్య సంపుటి యీతరగతికిఁ జెందినదే యనవచ్చును. తీరు తీయములైన భావముల విన్యాసముల నొక్కచో నాస్వాదించి యానందించుట కిది రకరకములైన రసాయనములు కాఁగలవు.

‘కవిశేఖర’ శ్రీ గురుజూడ రాఘవశర్మగారి ‘కల్పలత’ ఇట్టి ఖండకావ్య సంపుటి. ఇందు ‘వినతి’ మొదలు ‘కల్పలత’ వరకుఁ దొమ్మిది భావఖండములు గలవు. అన్నియు రసగుళుచ్ఛము లనఁదగినవి. వీని భావములు పోకడలు నుదాత్తములై తమతమ పేరు నస్వర్థము చేసికొనుచున్నవి. యువక హృదయముల సమ్మోహపఱచి ఉద్రేకము వెంటఁ బరువు లెత్తించు నవికాక, యీ రచనలు వినయ వివేచనలకు, శ్రద్ధాశక్తులకు, శాంతి సత్ప్రవర్తనములకు, భక్తి ప్రబోధములకు, పాదులు కట్టునవై, సాహిత్య ప్రయోజనము సాధించుచున్నవనవచ్చును. కనుకనే “కింకినసాధయతి కల్పలతేవ విద్యా” యను ముఖశ్లోకతో నీ కవి యీ పాత్రమును వెలువరించినాఁడు. ఈనాఁడిది మిగుల వాంఛనీయమనుట గుర్తింపఁదగిన విషయము.

వాసుదేవ నామశతకము, ముకుందమాల, స్వాతంత్ర్యపథము, నవకాళి మున్నగు రచనలలో జ్ఞాతాస్వాదమగు శ్రీశర్మగారి శైలిని పాఠకలోకముమునకు మరలఁ బరిచయము చేయుట చర్చిత చర్చణమే యగును. కాని, ఆ యన్నింటి కంటె నీ రచనలో వీరి శైలి మిగుల నిగ్గుదేఱి లలితమధురముగ నున్నదని నా సంతోషము. శ్రీశర్మగారి లేఖనినుండి యిట్టి యమూల్య రచనలు మఱి కొన్ని వెలువడవలెనని యాకాంక్షించుచున్నాను.

ప్రొద్దు టూరు }
విజయశ్రావణ శు ౧౮లు }

గడియారము. వేంకటేశ్వశాస్త్రి.

సాహిత్య విశారద, విమర్శక శిరోమణి
శ్రీ కోన. వెంకటరాయశర్మగారు.
(ఆంధ్రసారస్వత పరిషత్ - కార్యదర్శి)

అను కంపాసహితులరై యనిచిన 'కల్పలత'ను సాంగోపాంగముగఁ బఠించి సంతోషసాగరమునఁ దొప్పఁదోగితిని.

మీ 'కల్పలత' వంటి గ్రంథములు సాహిత్యము వినోదార్థమేకాక విజ్ఞానార్థము గూడ నని నిదర్శించుచున్నవి. కవిశేఖరులు యత్నించిన నిట్టి విజ్ఞానదాయక సాహిత్యము నధికముగ వెలయింపఁజేసి ప్రజలలో నార్థిక, నైతిక, చారిత్రక, రాజకీయాది విజ్ఞానము నపారముగఁ బ్రజ్వలింపఁ జేయ వచ్చును.

కావ్యము కాంతా సమ్మితమని చెప్పిన యాలంకారికులు సైతము కావ్యముత్కృష్ట ధర్మబోధ సేయవలెననియే వివరించిరి. ప్రభుసమ్మితములగు వేదములు, మిత్రసమ్మితములగు పురాణములు, గావించు బోధనే కావ్యములు లలితభణతులతోఁ జేయవలెననియే మనపూర్వుల యభిప్రాయము. ధర్మబోధ సేయని కావ్యముల యాలాపములను బరిత్యజింపవలెననియే వారసుటవలనఁ గావ్యములు లోకజ్ఞతను బరిపుష్టి నొందించుననుట సత్యము. అట్టిది మీ కల్పలత. కవి తన వాక్రస్పారమును రసస్వరూప సంవేదనమునకు సమర్థుడుగు నట్లు లుపలక్షించునని యిందువలనఁ జేటవడుచున్నది.

“అనపేక్షతార్థ విశేషాక్షర రచనైవ బంధచ్ఛాయేతి నేదంనేదయః సహృదయానాం” అని ధ్వనికర్త చెప్పినట్లు పరిపాకముం బడసిన బంధ చ్ఛాయ పద్యరూపమందునని తెలియనగుచున్నది. ఆ పద్యబంధమున సంగీత విధి కలదు. శిల్పగానములు సమరసములై కవితయందు భాసించును. ఉపాస్థి రమ్యత కవియందెట్లు భాసించుచున్నదో యవగతముఁ జేసికొనునప్పుడే సహృదయత్వ మభివ్యక్తమగును. మీ 'కల్పలత' యం దీ సహృదయత్వ మభివ్యక్త మౌచుంటుచే నాంధ్ర సారస్వత పరిషద్విచక్షులు, మిమ్ములఁ గవిశేఖరాంకు నొనర్చుట సమంజసము.

బా ప ట్ల }
12-8-53 }

కోన. వెంకటరాయశర్మ.

సరసకవి - సాహిత్యరత్న

శ్రీ మోచర్ల. రామకృష్ణయ్యగారు.

మీ 'కల్పలత'ను జదివి నేనెంతో సమ్మోదము నందితిని. అందలి 'సందర్శనము' 'వాత్సల్యము' నా హృదయము నెక్కువగా, ఆకర్షించినవి. ఆ రెంటి రచనా సంవిధానము మిక్కిలి హృదయంగమము. బాల కృష్ణుని గూర్చి యాదిభిక్షువు యశోదతోఁ బలికిన పలుకులలో

'విశ్వమంతట నెక్కటి వెలుంగు వెలుంగు
ముని మనోగవ్వరముల గ్రమ్మిన వెలుంగు
నేఁడు నీయింటి దివ్వెయై నీకుఁ గనుల
పండువయ్యెను నీ వెంత భాగ్యవతివో'!

'తిరి పెమునకేమి! పదియిండ్లు తిరిగి తెత్తు
నీల మణివోలె నీయింట దోలనూగు
బాలకునిఁ జూచుటయే నాదు పాలి కమృత
భిక్ష మొసఁగుము కన్నులవిందు నేఁడు'.

ఈ రెండు పద్యములు నాడెందమును బందికొన్నవి. 'వాత్సల్యము' అను ఖండములోని గాథ సాందర్య లహరిలోని 'తవస్తవ్యం మస్యేధరణి ధరకన్యే'.....అను శ్లోకంపు టర్థమునకు మూడలయై రుచిరమై యొప్పారు చున్నది. కడమ శీర్షికల అన్ని పట్టులయందును మీ హృద్య కవితావైశార ద్యము విశద మగుచున్నది. మీరింకను రసబంధురమైన గురుకృతులను రచించి యాంధ్రవాణి కలంకృతులుగా సంతరించుట కాసుకూల్యమును, ఆయురారోగ్య భోగభాగ్య విభవములను సదాశివుఁ డనుగ్రహించునుగాత మని యాశించుచున్నాను.

నెల్లూరు, }
7-9-53. }

మోచర్ల. రామకృష్ణయ్య.

‘విద్యారత్న’ శ్రీ ఆకిలి. శ్రీరామశర్మగారు. (ముత్తుకూరు)

కల్పలతాభినందనము

రససిద్ధులగు కవితార్థములు సర్వోత్కృష్టములై వెలయుచున్నారని భర్తృహరి పల్కిన పలుకు, అక్షరములూ పరమసత్యము.

కేవల గణబద్ధముగు నక్కరముల కూర్చే కవిత్య మెట్లుకాజాలదో, అట్లే శబ్దాలంకారములయు, పదములయు, నాటోపము కవిత కేకదేశీయముగు శోభ గూర్చునేగాని, రససిద్ధికి సంపూర్ణోప స్కారకము గాజాలదు.

పదబంధ సౌప్త్యము శబ్దాలంకారములు ఆర్థాలంకారములు లేకయు ఒకప్పుడు రసవ్యంజకముగు రచన పొగుట మనకు అనుభవసిద్ధమే.

కవి తన యనుభూతిని భావుకులమనస్సున అచ్చుగ్రుద్దినట్లు స్ఫురింప జేయుటకు బ్రయత్నించును. అతడు తన మనఃపరిభావితముగు విషయమును సంపూర్ణముగ నితరుల మనఃఫలకముల బ్రతిబింబితముగునట్లు చేయదగిన శబ్ద బ్రహ్మపుటావిష్కరణకై తపించును. తపస్సిద్ధిగల యుపాసకుడందు కృతీ కృత్యుడగును. రసామ్నాయ మహితుడగునట్టి రచయితయే రససిద్ధుడు. అతడే వాఙ్మయాకాశమున ధ్రువస్థాయి నందుకొనగలవాడు.

పై నిర్ణయమున కను గలముగ గలము నడపినవాడు, మా గురుజాడ రాఘవశర్మ. వీరి కల్పలత నిజమునకు సర్వధా కవితా కల్పలతయే.

పరిమార్జితముగు రచన - ఆకలుషితములగు నిలివృత్తములు; అఖండముగు ధార కల్పలతకు బ్రోదికూర్చినవి. ప్రథమ సందర్శనముననే కవి తన ఆత్మ సందర్శనమునకు బునాదులు నిర్మించుకొన సాగినాడు. అద్వైతానుభూతికి అనువగు కథాఖండమును వస్తువుగ నెన్నుకొనినాడు. తన యుపాస్య దైవము గురూణాం గురువు నగు శివుని లీలా విభూతికి ఆకథ రతనంపు బతాకగ జతన పఱచినాడు. లోకమున సర్వసమతయు, అద్వైత భావనయు బ్రబోధించుటకు బాలకృష్ణ సందర్శనమునకై శివుని ఉవ్వెళ్ళొరించినాడు. ఆహా! యెట్టి అద్భుత సందర్శనము! ఎట్టి భౌచితీ నిర్వాహము! ఓ కవిద్రష్టా! నీ జన్మము ధన్యము! భవదాభివ వినిర్గత కవిత్యము ధన్యతమును!

ఈ కవి విభిన్న కీర్తికలతో ఈ గ్రంథము రచించినను, అఖండముగు కావ్యముంబోలే ఈ కీర్తికలు పరస్పరాసాపేక్షకములై, అబ్బరముం గూర్చుట ఇందలి మఱియొక విశేషము.

భగవత్సందర్శనమునకు సాధనము భక్తి. అట్టి 'వాత్సల్య' భక్తి యైనచో మిక్కిలి మెలుగు. అట్టి వాత్సల్యభక్తియు, ప్రణయ భక్తియు వెలయించిన భక్తుడు 'పోతనామాత్యుడు'గా పొడగట్టినాడు. భాగవతము నందలి యతని గోపికలు వారిచర్యలు వెంటనే స్ఫురించి 'గోపికాహృదయము' ఆవిష్కరింపబడినది. పిమ్మట గోపికా హృదయస్థుడగు భగవానుని 'వేడి కోలు' సాగినది. ఆదిలోన భగవత్సందర్శనము నట్లే అంత్యమునను (స్వప్నగత) భగవత్సందర్శనముతోడనే కల్పలత కితిశ్రీ చెప్పబడినది. చూచితిరా వివిధ విషయముల కెట్టి యానుభూతి అమరినదో!

ఇందు మఱియు నింకొక ముఖ్యమగు ఉపాదేయ విషయమేమన, కవి యితరుల యుబలాటకైనను లౌకికములగు తుచ్చవిషయములపై తన కవితా గంగను చిలుకరింపక, అలౌకికములను, అధ్యాత్మికములను అగు పవిత్ర విషయములపైననే దృష్టిసారించి తనకవితకును దనకును ధన్యతయు మూర్ధన్యతయు చేకూర్చికొనుట గమనింపదగిన విషయము. 'శివాయగురవేనమః' 'శ్రీ కృష్ణాయనమః' అను వీరి నిరంతర జపోపాసనయే కల్పలతా కృతించాల్చి ఆత్మార్థమును పరమార్థమును ఫలించినవి.

పోతనామాత్య సంస్మరణమునందు - పోతన పలుకుబళ్ళనే పుణికి పుచ్చుకొని పద్యములల్లుట ప్రౌఢికి పరాకాష్ఠ. అట్టి రచనయందాతని పద సంస్మరణము చేయుటలోని విశేషము 'పోతన పదసంపదకన్న మిన్నయగు పదసంపద సమకూర్చుకొనుట ఎట్టివానికిని దుర్లు' మను ప్రహ్వభావము గూడ నూచించుటకే.....'జయన్తితే సుకృతినోరస సిద్ధాకవీశ్వరా'

ఓ కవిశేఖరా! "ధన్యంబైనది ధన్యమైన దహహో! ధన్యంబు నీ జీవితం బన్యాలోచనలేల పూర్వకృతపుణ్యం బిట్లుగా పండె, సౌ జన్యాస్విత! త్వదీయ కల్పలతచే సారస్వతాస్థాన మూర్ధన్యత్వంబును చూఱగొంటివి రసార్ధస్వాంతు లగ్నింపగాన్.

కలిగెన్ లోతగు భావసంపదయు, బల్కన్ నేర్పు, నెన్నేసి జన్మల పున్నెమ్మె ఘలోన్ముఖంబయి సుధామాధుర్య చైతన్య ధారలు స్వానందరస ప్రవాహమయి జాఱన్ సర్వ విద్యద్వి నిర్మల హృత్పద్మములెల్ల విచ్చి విరివారన్ బల్కితో సత్కవీ!"

ముత్తుకూరు, }
19-8-53. }

ఆ కి లి. శ్రీ రామ శర్మ.

‘విద్యారత్న’ - శతావధాని

శ్రీ వేలూరి. శివరామశాస్త్రిగారు,

మీ కల్పలత చదివితని. ఇందలివి, పదములో! పూవులో! భావములో! భక్తియో! ఏమిచెప్పను! కుండనిండినచో ఊరకుండును.

చిరివాడ, }
3-9-53 }

వేలూరి. శివరామశాస్త్రి.

ఉభయభాషాప్రవీణ - వేదాంతపారీణ,

కవిశేఖర - శ్రీ మిన్నికంటి గురునాథశర్మగారు.

మీ ‘పాత్రము లన్నింటి సాంతము చదివి కవితారసము నాస్వాదించి యానందించితి. జీవిత పథమున వివిధ రుచుల నుపభోగించితిరి. కవితలో వివిధరుచుల విలువరించితిరి.

అది గోపికా హృదయమా! రాఘవ హృదయమా? అబ్బా! ‘తెలియంజాలని దొడ్డవాడవట’ ఈ పద్యమొక్కటి చాలదా మీ పరిణత బుద్ధికి.

“నా హృదయం బెఱుంగు.....” ఈ పద్య మొక్కటిగాదా సర్వ వేదాంతములఁ బండిన సారము.

“సందర్శనము” తెలుగుఁ బలువఁ బళ్ళతో నెంత రమణీయముగా నున్నది! ఏలఁచెక్కులు :- ఎదురుతగులని గమనము. రసముజిప్పిలు కవనము.

చ. పలుకులు పచ్చకప్పురపుఁ బల్కులు - ధారలు కమ్మి యచ్చు బారలు, రసముల్ సుధారసతరంగము - లయ్యితి వృత్తముల్ జనావళి హృదయాత్మముల్ - సుపదబంధము లబ్జసుమానుబంధముల్ బలి! గురుజాడ వంశ్య కవివర్యుని కావ్యము లార్యసేవ్యముల్.

గుంటూరు, }
19-8-53 }

మి. గురునాథశర్మ.

కవిప్రమాట్ శ్రీ విశ్వనాథ. సత్యనారాయణగారు.

కవిత్వానికొక ఆవేశం కావాలి. గ్రంథరచనకు కొంత చదువుకోటం కొంత పట్టుదల కావాలి. ఆవేశం అనేకవిధాలుగా వస్తుంది.

ఇందులో ప్రథమావేశ లక్షణం భక్తి. కృష్ణుడు కాని, అమ్మవారు గాని ఈ ఆవేశానికి ప్రథమ స్వరూపాలు. ఇందులో ఉన్న రహస్య మేమిటంటే భగవంతుణ్ణి గురించి యెట్లా వ్రాసినా కవిత్వముల్లేనే ఉంటుంది. అక్కడ కవి చేయవలసినదల్లా గణయతి ప్రాసలు కూర్చడం. మఱీ కృష్ణుణ్ణి గురించి సర్వసామగ్రియు కవితామయంగా ఉంటుంది. కవిత్వంయొక్క ఉత్తమ లక్షణం యేమిటంటే సాధకునికి ఆస్వాదనా యోగ్యంగా ఉండటం. భగవంతుణ్ణి గురించి యే భావమైనా యీ యోగ్యతా విరహత్వాన్ని పొందదు. సృష్టిలో నూటికి తొంబది తొమ్మిదిమంది కవులు కవిత్వాన్ని యిట్లా మొదలు పెట్టినవారే. మఱి ఔత్తరాహులైన కవులు సూరదాసు, తులసీదాసు, మీరాబాయి, మొదలైన వాళ్ళందఱు ఈ యావేశంలోంచి కవులైనవారే. పైగా ఈ కృష్ణుడు, రాముడు వీరిని గురించి మహాకవులు పూర్వం పాడారు. ఆ భావాలు తీసికొని మనం చెప్పినా కవిత్వం అవుతుంది. మనవంటేమిటంటే, పద్యరచన చక్కగా చేసికోటం.

శ్రీ గురుజాడ. రాఘవశర్మగారికి ఈ భక్తితోపాటు మఱి రెండు వెనులు బాట్లు కలిగినవి. ఒకటి కాంగ్రెసులో ఉండి జైలుకివెళ్ళి దేశభక్తి గీతాలు వ్రాయటం. ఇది ఒక దోహదం. రెండవదోహదక్రియ యేమిటంటే బందరు ఇంగువకట్టినగుడ్డ. గురువర్యులు శ్రీ చెళ్ళపిళ్ళ. వేంకటశాస్త్రిగారి వాసన ఆయూరికి పోలేదు. ఈ మూడు హేతువులుగా రాఘవశర్మగారు కవియైనాడు. కవియేకాదు కవిశేఖరుడైనాడు. ఈ మూడు లక్షణాలు వీరి యీ కల్పలతయందు సమృద్ధిగా కనిపిస్తున్నవి. పద్యం సుకుమారంగా మధురంగా వ్రాయడం ధారాశుద్ధిలో లోపంలేకుండా వ్రాయడం, బందరులో పుట్టిన కవులకు వెన్నతో బెట్టినవిద్య. రాఘవశర్మగారికి భగవద్భక్తి పూర్వ జన్మ సంస్కారపిశేషం. ఇందులో ఏపద్యం చూచినా మెత్తగా మధురంగా ఉంటుంది. యతి ప్రాసలకోసం వెతుక్కోటం ఉండదు. మనం మాట్లాడుతూ ఉన్నట్లు ఉంటుంది. ఈ మార్గాన్ని శ్రీ చెళ్ళపిళ్ళ వేంకటశాస్త్రిగారు దేశానికి ప్రసాదించి వెళ్ళారు.

ఇందులో వేడికోలు అన్న కీర్తికతోడి పద్యాలు చాలహృదయంగమంగా ఉన్నాయి. వీరి కవిత్వానికి పరాకాష్ఠగా ఉన్నవి. హృదయావేదన

దీనియందు మిక్కిలి రమ్యంగా ఉన్నది. శ్రీ రాఘవశర్మగారిని ఎఱిగిన వాళ్ళకు ఆయన యింతటి చక్కని గ్రంథం వ్రాశాడంటే ఆశ్చర్యం ఏమీ లేదు. ఆ 'వేడికోలు' పద్ధతిలోగాని, మఱియింకొక ఉన్నతమైన పద్ధతిలోగాని, వీరి చేతినుండి ఉత్తమ గ్రంథాలు రావడానికి చాలా వీలున్నది. వస్తవని యెదురు చూస్తున్నాము.

విజయవాడ }
25-8-53 }

విశ్వనాథ. సత్యనారాయణ.

పూజ్యులు

శ్రీ ఈశ్వర. సత్యనారాయణగారు.

(శ్రీ కా కు శ ము)

కోరునత్తరుతావి క్రమమృరింపఁగఁజాలు

చతురైంద్ర జాలి హస్తమైయకాచు

కాపుచంకలు గ్రుద్దఁగాఁ చేయుచుకొ బెక్కు

రంగుల నీను శక్రధనువెఱుచుఁ

దన పనులెల్లనుకొ ధవు తన్నికే తగి

యుండఁ జూచెడి సాధ్యి యుల్లమాచుఁ

గనఁబడు వస్తువెల్లను నోరి నూరించు

కొశీ మితాయి దుకొణ మాచుఁ

దనదు నామమె చదువరి మనము నెన్నొ

విధములం దన్ను నంచును వెల్లడించు

లలిత కవితాధ్య ! మీ కల్పలతను జేరి

రాత్రియంతయుఁ బుచ్చినా వ్రాసిన దిది.

కవిత తెనుంగున నిగ్గతి

ని వెలయఁదగుఁ జూడుఁడంచు నేర్పెడు గురుజా

డ వెలయు నీ తీయసుడుల్

రవళిం బాలుచు గురుజాడ. రాఘవశర్మా !

స్థానిత్యంబులు లేనివాఁ డెవఁడు ! నీ కావ్యంబుఁ గైకొన్నచో
దోలాం దోలిత బాలుఁడై సుఖమురికొ దోగాడుచు న్బాధకుం

డే లీలంబడు రంగ్రహార్గణమునం, దీ నీకవిత్వంపు వా
గ్జాలంచ తుస్సఁగఁ గ్రోలియంటి; స్తవవాక్యంబింతయుకొ గాదు నూ.

విద్యాన్ శ్రీ గంటి, జోగిసోమయాజిగారు. ఎమ్. ఏ. ఎల్. టి.

ప్రాఫెసరు ఆంధ్రభాషా శాఖాధ్యక్షుడు,

ఆంధ్ర విశ్వకళాపరిషత్తు.

శ్రీ గురుజాడ రాఘవశర్మగారు రచించిన 'కల్పలత' యను కావ్యమును మిక్కిలి యానందముతో జదివితిని. తెలుగు నుడికారమును వెలయించుచు మృదుమధురమయిన శైలిలో నిట్టి రసవంతమైన రచన వ్రాయగలిగిన కవిగారి సభినందించుచున్నాను. కవితా విషయముగూడ సుత్తమ శ్రేణికిఁ జెందినది. ఈ గ్రంథము తప్పక యాదరింపదగినది.

విశాఖపట్టణము }
18-11-53. }

విద్యాన్ సోమయాజి.

పూజ్య శ్రీ

విస్వా. అప్పారావు పంతులుగారు.

మీరంపిన 'కల్పలత' గ్రంథమును జదివితిని. మీ కవిత్వము మృదుమధురమై మనసు రంజింపజేయుచున్నది. మీ రచనలో భావమును తరుముకొని భాషయును, భాషను తరుముకొని భావమును, నేను నేనని బరుగులిడుచున్నవి. ఇది పూర్వపుణ్య విశేషము. ఈ విషయము నేగదా 'వాత్సల్యము'లో మీరు చిత్రించియున్నారు.

'సందర్శనము'లోని "చక్కని వాడిటువంటి వాని మే మెక్కడ జూడమంచు" వంటి కొన్ని పద్యములు, పోతనామాత్యుని లోనివి కొన్ని, 'శ్రద్ధాంజలి'లోని సీసపద్యము మొదలైనవి జనరంజకములై, ఆనోట ఆనోట నిలిచి పోగలవని నమ్ముచున్నాను.

సరస్వతీ కటాక్షముచేత, మీకవిత్వ మింకను ప్రౌఢతరమై, నూతన మార్గములనుబట్టి విరాజిల్లు గాక !

విశాఖపట్టణము, }
26-9-53. }

విస్వా. అప్పారావు.

శ్రీ ఖండవల్లి. లక్ష్మీరంజనంగారు. ఎం. ఏ.

ఆంధ్ర శాఖాధ్యక్షుడు - ఉస్మానియా విశ్వవిద్యాలయం.

శ్రీ గురుజూడ రాఘవశర్మగారు వ్రాసిన 'కల్పలత' యను ఖండ కావ్యముల సంపుటిని చదివితని. వీనిలో 'సందర్శనము' 'వాత్సల్యము' అను శీర్షికలు గల కావ్యఖండికలను, తమ పితృదేవునకును, 'కల్పలత' యను దానిని పితృదేవతలకును గృతి సమర్పణ చేసి, ఈ కవి పితృణామును దీర్చికొని, నేటి కాలమునం దపురూపమైన యాస్తికబుద్ధిని ప్రకటించుకొనెను. 'గ్రహస్తవము' కేవల సాహిత్యప్రియులకు రుచింపకపోయినను శివేతరక్షితికి లక్ష్యముకాగలదు. ప్రాచీనుల మతమున నిదియు కావ్యప్రయోజనములలో నొకటి గదా! 'సందర్శనము'నందు యశోద మాతృవాత్సల్యమున, శివకేశవుల యన్యోన్యారాధ్యత్వమును; వాత్సల్యమునందు బాలుని హృద్యమును, ద్రవిడ శిశువును మహాకవిగా నొనరించిన శ్రీ దేవీస్తవ్యపాన ప్రభావమును; రాఘవ శర్మగారు రసవంతముగా చిత్రించిరి. 'వేడికోలు' 'గోపికాహృదయము' అను కావ్యములందు కవిగారి భక్తిహృదయము ప్రకటితమగుచున్నది. భగవంతు డును, భక్తుడును ఒండోరులయందు నిష్ఠితులని వీరు నూచించుట యుక్తముగా నున్నది. 'తెలియంజాలని దొడ్డవాడవట' యను గోపికాహృదయ పద్యము, ఈ కవితెలి సలక్షణమై ద్రాక్షాపాకమై యక్కడక్కడ గడుసుపోకడలు కలిగి యొప్పుచున్నది. మచ్చునకు

'ఇలఁ జిరకాల వాసన ఫలింపఁగ నెల్లెడ నల్లుకొన్న, యీ బలితపు పాదునందు, బరిపాటి ననల్కొనలేచి, నల్లడల్ దళముగ తీవదొంతరలు, దారులు మాయుచు, గట్టెడున్ బొదల్ కలుగునె ! మూలముట్టుగఁ బాకాలెడు కాలము నానతీగదే !

సత్సంతానము జీవితపు కల్పలత, యని, 'వాత్సల్యము' 'కల్పలత' యను శీర్షికయందు వీరు చిత్రించుట సాంసారికులకుఁ దృప్తిసంగునదిగా నున్నది.

కథాత్మకములును వ్యాప్తిశీలములునగు ఇలివృత్తములను చేబట్టి ఈ కవి గారు తమ కవితాశక్తికి మెఱుగు పెట్టుకొందురని ఆశింతును.

ఓం

కల్పలత

మదరాసు విశ్వవిద్యాలయాంధ్ర శాఖాధ్యక్షుడు.

శ్రీ నిడుదవోలు. వేంకటరావుగారు. ఎమ్. ఏ.

ఒక గురుజాడ కవిశేఖరుడు, కొన్ని యేండ్లవెనుక 'క్రొత్తప్రాంతల మేలుకలయిక క్రొమ్మెలుంగులు' చిమ్ము ముత్యాల సరములచే నలిలోక మధురమూర్తి యగు నాంధ్రభారతి నలంకరించెను. నేడు వేటొక గురుజాడ కవిశేఖరుడు, స్వకీయ కవితా బృందావనము నందలి కమనీయ కల్పలతా ప్రసూన మాలికచే తెనుగు దల్లి యడుగుఁ దమ్ముల నలంకరించి నాడు. విజయవైశాఖలో వెలసిన యీ కల్పలత ముఖపత్రమున మోహన మూర్తియగు మురళీ కృష్ణుని చిత్రము గలదు. చిత్రముక్రింద కవిపేరు, కల్పలతాకావ్య మురళీరూపమున కవి కవితా గాన మొనరించుట ధ్యనింప జేయుచున్నది. రెండవ పుట లోని 'కింకిం నసాధయతి కల్పలతేవ విద్యా' అను వాక్య మిప్పటి కేబదియేండ్ల క్రిందట యాచంట సాంఖ్యాయన శర్మగారు ప్రకటించిన 'కల్పలత' పత్రికను జ్ఞప్తికిఁ దెచ్చినది. విబుధ లోకంబు 'కవితైవవిద్య' యను నప్పుకవి వాక్యము నప్పుడే స్మరణకుఁ దెచ్చినది.

వినతి, సందర్శనము, వాత్సల్యము, పోతనామాత్యుడు, గోపికా హృదయము, వేడికోలు, శ్రద్ధాంజలి, గ్రహస్తవము, కల్పలత యను నవ ప్రసూనములచేత నీ కృతి ప్రణేత నవ్య కవితారామమును గుబాళింపఁ జేసి యున్నాడు. వాగ్దేవతా కరుణాకటాక్షమున, నవారిత నిర్మలగాంగ రురీ సమానమగు నవ్యదివ్య కవితారస వాగ్ధ్వరి పొంగి పొరలుచున్నను, కవి వినీతిమెయి వినతినిఁ బ్రకటించినాడు. సందర్శనమున, దివ్యమగు త్రివర్ణ చిత్రముతో గూడ, యశోదమాటలు, కృష్ణుని చేష్ట, శివుని పలుకులు నను ముత్తెలుంగుల పద్యముల మురుపును కన్నుల యెదుట కట్టినట్లుండి, మనమున హత్తుకొన్నవి. * 'శ్రీ వాగ్దేవీ' వాత్సల్యముఁ బడసిన కవి యీ శీర్షికలో

* శ్రీ - లక్ష్మీదేవి. } శ్రీ వాగ్దేవి.....దేవి త్రయాత్మకము.
వాక్-సరస్వతీదేవి. } శ్రీ వాగ్దేవి.....సరస్వతీ పరమ-శోభాయుక్తమైన
దేవి - దుర్గాదేవి. } వాగ్దేవత.

నామె, యమేయ వాత్సల్యమును ననుపమేయముగాఁ జిత్రించి యున్నాడు. ఇక పోతనామాత్యునియందు కవి లీనమై తన కవితాశక్తిచే నా భక్తా శ్రేణుని 'బ్రహ్మ కూకటి ముట్టించు పలుకుఁ జలుకు, పూజ్యతేజోవిరాజు మా పోతరాజు'ను మన హృదయ ఫలకములయందు ప్రత్యక్షముచేసి యున్నాడు.

ఆనన్యసాధ్యముగు పోతనను నాతని నూర్పులతో ప్రశంసించుట యాతనికి నైవేద్యము. నిత్యసంస్మరణ. పూతహృదయ భావములతో పోత నను గూర్చి యీ కవిచేసిన రచన యాతని కవిశేఖరత్వమును స్థాఠకము నొనర్చు చున్నది. గోపికాహృదయము నందలి మధురభావ మద్వైత వేదాంతముతో సమన్వయము నందుచున్నది. శ్రద్ధాంజలియందు, కవి పరమేష్ఠియందు, కవికి గల గౌరవము సువ్యక్తము చేయుచున్నది.

రాఘవశర్మ ప్రాత క్రొత్తల నిందు రమణీయముగ సమ్మేళనము చేసి నందులకు నవగ్రహస్తవ మొక తార్కాణ. ప్రాచీనులలో పదునైదవ శతాబ్ది నొక్క గౌరవమాత్రము ప్రత్యేకముగ నవగ్రహస్తవ మొనరించినట్లు తెలియు చున్నది. ఈ వెనుక కీర్తిశేషులు విక్రమదేవవర్మ మహారాజుగా రొక నవ గ్రహస్తవమును రచించియున్నారు. కాని నవీన భావుకులలో నెవ్వరును దీనిని ప్రత్యేకముగ రచించినట్లు గానరాదు. రాఘవశర్మ రచనము ప్రాచీనుఁ డగు గౌరన రచనతో తులతూగుచున్నది. పితృదేవతాళికీ కావ్యము సమర్పించుట ప్రాచీన సంప్రదాయమే.

ఇందలి పద్యరచన యెంత లలితము, మనోరమమో గ్రంథముయొక్క యాకృతి, చిత్రములు, సంతమనోజ్ఞములై, పాఠకలోకము నాకర్షించు చున్నవి. గ్రంథమునం దంతట, కవి రచనా కౌశల్యము, ప్రతిభ, సాత్త్విక భావ ప్రకృతి, పితృమాతృభక్తి తత్పరత, వెల్లివిరియుచున్నవి. రాఘవశర్మ రసోల్లిసితమై 'లలితంబై, సహృదయాహ్లాద ప్రదం' బైన యీ కల్పలతా ప్రసూన గుచ్ఛము నందించినాడు. ఇతోధికముగ, నీ బృందావన గ్రంథమాల నుండి రమణీయార్థ ప్రతిపాదకములగు రాఘవశర్మ కృతులు వెలువడు గావుత.

మైసూరు విశ్వవిద్యాలయాంధ్ర కాభివృద్ధి

విద్యాన్ కె. సుబ్బరామప్ప. యం. ఎ., బి. యిడి..

‘కల్పలత’ సు మావిశ్వవిద్యాలయమున, 1961-63 సంవత్సరములలో బి. ఏ., బి. ఎస్.సి. తరగతులకు ‘మాడరన్ పాయిట్రీ’ పాఠ్యగ్రంథముగా నిర్ణయించితిమి.

ఇందులోని ఖండికలను మా విద్యార్థులు చదివి అందలి అంతరార్థములను ఆశయములను గ్రహించి ప్రయోజకులైరి.

పద్యముల నడక హృద్యముగనుండి చక్కని శిల్పముతో అమరి యున్నది. నిస్సర్గధారాళమైతైలిలో కవిత సాగినది. వీరికి నా ధన్యవాదములు.

ఇట్లు

బుధజనవిధేయుడు,

కె. సు బ్బ రా మ ప్ప.

మై సూ రు }
13-4-64 }

పూ జ్య శ్రీ

దీపాల. పిచ్చయ్యశాస్త్రిగారు.

తాము దయతో నాకంపిన ‘కల్పలత’ అందినది. ఆమూలాగ్రము పఠించితిని. ‘శారదా సాదర కరుణా కటాక్షములం బొంగినమీ నవ్య దివ్య కవితా రసవాగ్ధరి’ లో నోలలాడి, యత్యంతమానందించితిని.

మీ కవితారీతులు సరిక్రొత్తలు. మీ కల్పనా కౌశలము ప్రశంస నీయము. పోతనాదికవుల పలుకుబడుల నందుకొని, మీ పద్యములలో, మీరు పొదిగిన విధము మిక్కిలి హృద్యము.

మీ రచనలు, ఈనాటి యువకవులకు, పూర్వ సంప్రదాయములను వదలని యొక్క చక్కని నూతన మార్గమును చూపుచున్నవి.

వరకవిపూడి, నెల్లూరుజిల్లా }
23-12-53 }

దీపాల. పిచ్చయ్యశాస్త్రి.

శ్రీ డాక్టరు గిడుగు. సీతాపతిగారు. బి.ఎ., ఎల్.టి.డి. (లిట్)
(కైరటాబాద్, హైదరాబాద్-4.)

కవిశేఖరా ! మీరు దయతో పంపిన మీ 'కల్పలత' నాకు చేరి చాల కాలమయినది. కాని ఇతర కార్యముల ఒత్తుడువలన, మిగ్రంథమందినది అనియైనా లేఖ వ్రాయలేకపోయినాను. తుమింపుడు. మీ కావ్యసంపుటిని గూర్చి నా అభిప్రాయము తెలియజేస్తున్నాను. 'వినతి'లో "అందఱు తరియించుమేటి కవితల్ పలికింపునదా సరస్వతీ," అని మీరు గావించిన ప్రార్థనము పూర్తిగా సఫలమయినది. 'వినతి' మొదలు 'కల్పలత' వఱకును గల నవఖండము లందును, మీరు కోరినట్లుగా సరస్వతి మీనోట పలికించి నది. అంతేకాదు కడపటి పుటలో "ప్రసరింపంగదె నీ యనుగ్రహము నాపై వారిపై శారదా" అని మీరు గావించిన ప్రార్థనముకూడ మెండుగా సఫల మయినది. అందుకు మీ కల్పలతా కావ్య సుత్రను మెచ్చుకొనిన మేటి పండి తుల యభిప్రాయములే తగిన నిదర్శనములు.

మీ కావ్యమందలి 'సందర్శనము', 'వాత్సల్యము' అనుపేరనున్న ఖండికలు రెండున్నూ, మీతండ్రిగారికిన్ని 'కల్పలత' అనుపేరనున్న ఖండిక మీ పితృదేవతాళికిన్ని సమర్పించుట సమంజసము. యావత్ కృతి సమర్పణము శ్రీకృష్ణునికి గావించుట కడు యోగ్యమైనది. మీ రచనలో పదలాలి త్యము నర్థగౌరవము భావప్రపాధి మొదలుగాగల సద్గుణములు సంభావింప దగినవి. సరస్వతీ కటాక్షమున మీరింకా ఇంతకంటెను మేలయిన కావ్యము లను రచింతురుగాక.

మీ కావ్యమును చదివినప్పుడు నేనానందపరవశుడనై రచించిన ప్లోకములను మీ కందజేస్తున్నాను.

గోపాల బాలస్య మనోజ్ఞమూర్తిం
ద్రష్టుం శివోభిక్షుక వేషధారీ
యథా యశోదా మను సృత్యధన్య
స్తథా భవత్వం కవిమార్గ చారీ.

దేవ్యై శ్రీరం ప్రణిహితధృతిం తీవ్రభక్త్యైర్వయంతం
బాలందృష్ట్యై సదయహృదయా సుప్రసన్నా దదాయా

స్తస్యం తస్మై అమృత సదృశం తత్ పరివ్యంగ పూర్వం
దేవీ సైవం మధురకవితా స్తస్యమాదాదదాతే.

అహా! తే చాతుర్యం! యదల మధునా పోతనకవేః
వచోరీత్యా భక్త్యా మధురరచనాం కర్తృమతులామ్
యదాతత్ కైవల్యం వరమితి భృశం పోతన ఇవ
త్వమిప్పే యూనంతే భవతి సులభం రాఘవకవే!

త్వం గోపికాయాః హృదయే వసంతీం
అద్వైత భక్తిః మధురాంచభక్తిమ్
ద్రష్టుంసమర్థః సహజోపలభ్యా
ధన్యోఽసి భో! రాఘవశర్మ నూరే!

భక్త్యాఽకృష్టో వసేత్ తే హృదయ సరసిజే రాగబద్ధోరమేశో
లక్ష్మీవాణీభవానీశ్రియ మురుధిషణాం సౌఖ్యముద్దీపయన్తు
లోకే సర్వే రసజ్ఞాః సురుచిర కవితా మాద్రియంతాం త్వదీయాం
ఉత్కృష్టాప్రార్థనాతే సులభసఫలతాం శీఘ్ర మాప్నోతుధీమతః

స్వభావసిద్ధా కవితాకళాతే! స్వదేశభక్త్యా గురుదేవభక్త్యా
శ్రీచేశ్వపిశ్యస్య కవిత్వగంధం! తస్తస్యతే కల్పలతా ప్రబంధే.

త్వాం దృష్ట్వాఽథ నవగ్రహాః కరుణయాదాతుం వరాన్ తేశుభాన్
“కింకిం కాంతేః కథ యేతియద్యభిరతాః పృచ్ఛేయురేవంతదా
యేవోయద్యదలం ప్రదాతుముచితం యాచేతదేవగ్రహాన్”
ఏవం త్వంకథయేరితి స్వయ మహం సంభావయామి ప్రియమ్.

నూర్యశ్చ చంద్రశ్చ కుజశ్చ రాహుః
గురుశ్చ సౌరి ర్బుధ కేతు శుక్రాః
అవస్తుతే త్వాం గురుజాడవార్ధి
తారాపతే! రాఘవశర్మ నూరే!

స్వప్నాంశ ఏష ఇతితే జననీ విచింత్య
క్షీత్యాస ఏవహి శుభప్రద ఇత్యవాదీత్
ఏవం ఫలస్తు సకలాశ్చ మనోరథాస్తే
కింకింసాధయతి కల్పలతేవవిద్యా.

“క రుణ శ్రీ”

శ్రీ జంధ్యాల. పాపయ్యశాస్త్రిగారు.

నవ నవ ప్రసూన విరాజితమైన మీ “కల్పలత” హృదయంగమముగా ఉన్నది. “సిగముడిగంగలేదు” “తమ్ముల నేలు కన్నులు” “ద్వారమ్మ దెలువ” “ధన్యంబైనది” ఇత్యాది రసగుళికలవంటి కళాకళికలు మీ “కల్పలత” కోమలతకు ఉజ్వలతకు ఉదాహరణాలు. మీ రచనా విన్యాసము “లలితంబై రసవంతమై సహృదయాహ్లాద ప్రదంబై” విరాజిల్లుచున్నది.

మీ కవిత కమనీయమైనది. మీ కవితా సరస్వతికి “శ్రీరస్తు - చిరాయురస్తు.”

ఏ. సి. కాలేజి, }
గుంటూరు.

మీ
“క రుణ శ్రీ”

పూజ్య శ్రీ

కాటూరి. వేంకటేశ్వరరావుగారు.

మీరు పంపిన ‘కల్పలత’ అందింది. మీ పూర్వపుణ్యం మంచిది. ఈ వఱకు తెలుగు నేతలే బాగున్న వసుకుంటే ఈ స్వతంత్ర రచనలు మరీ రుచిగా ఉండి నోరూరిస్తున్నవి. పోతన్నగారి ధార మీకు పట్టుబడుటేకాక ఆయన భక్తి పారవశ్యం కూడా పట్టువడింది. మఱి లోపమేముంది! అన్నింటిలోనూ గ్రహస్తవం చదువుతూంటే నాకు భోజరాజీయంలో ప్రయాగ ఘట్టంలో దూకిన బ్రాహ్మణుని కోరికలను చెప్పే నాలుగు పద్యాలు జ్ఞాపకం వచ్చినవి. ‘అందఱు తరియించు మేటికవితల్’ పలికించు సదా సరస్వతీ’ అని మీరు ప్రార్థించితిరి. అవి నిజమయ్యే లక్షణాలు గ్రంథమంతటా గోచరిస్తున్నవి.

కాటూరు, }
16-10-53.

కాటూరి. వేంకటేశ్వరరావు.

రస లుబ్ధుల్, గుణలేశతోషితులు
హర్ష స్వాంతులై, సత్కృపా
రసమున్ జిల్కు మహానుభావులు, కవుల్
ప్రజ్ఞాన్వితుల్ నాదు కా
వ్యసుతన్ గల్పలతన్ దయామతిని
సంభావించు టబ్రమ్మగున్
ప్రసరింపగదె ! నీయనుగ్రహము
నాపై, వారిపై శారదా !

బృందావన ప్రచురణములు - మచిలీపట్టణము.

ప్రసూనములు

శ్రీ వాసుదేవనామశతకము (తృతీయ ముద్రణము)

శ్రీ కృష్ణాష్టోత్తర శతనామముల ననుసరించి యొక్కొక్క పద్యమునం దొక్క నామార్థమును గూర్చి వ్యాఖ్యానప్రాయముగా వ్రాసిన భక్తి ప్రబోధాత్మక శతకము. రు. 0-50

ముకుందమాల (తృతీయ ముద్రణము)

శ్రీ కులశేఖరాశ్వారుల సంస్కృత ముకుందమాల కనువాదము.

60 మూలశ్లోకములు, పద్యములు, తాత్పర్యసహితము. రు. 0-75

నవకాళి (మహాత్ముని అహింసా విజయయాత్ర)

భీభత్స, భయానక, కరుణారస ఖండకావ్యము.

రు. 0-37

కల్పలత (తృతీయ ముద్రణము)

వినతి, సందర్శనము, వాత్సల్యము, పోతనామాత్యుడు, గోపికా హృదయము, వేడికోలు, శ్రద్ధాంజలి, గ్రహస్థము, కల్పలత మొదలగు నవశాఖలు విరాజిల్లు ఖండకావ్య సంపుటి. రు. 2-00

రాబోవు గ్రంథములు

1. సిద్ధేంద్రయోగి నాటకము

(కూచిపూడి భరతనాట్య గురువులును, ప్రసిద్ధ కపింద్రులు నగు సిద్ధేంద్రయోగి జీవిత చరిత్ర).

2. జాతీయోద్యమ పద్యములు - గేయములు

స్వాతంత్ర్య సంపాదనకుముందు, తదుపరి భారత జాతీయోద్యమము, ఆంధ్రోద్యమమును గురించి ఉత్సాహము పురికొల్పు పాటలు, పద్యములు.

3. జాతీయజీవనపద గేయసంపుటి

4. భక్తిరసైకస్తోత్ర సంపుటి

ప రి చ య ము

శ్రీ పింగళి లక్ష్మీకాంతంగారు ఎం. ఏ.

శ్రీ గురుజ్ఞాన రాఘవశర్మ ఇదివరకే అనేక గ్రంథములు వ్రాసి ప్రకటించి కవిశేఖరుడను బిరుదముతో ప్రసిద్ధి కెక్కిన కవీశ్వరుడు. స్థిరయశుడైన యీతని నూతన రచనలకు ఇతరుల పీఠికలు అనావశ్యకములేగాక అపేక్షణీయములును గావు. ఈ సంగతి యెంత నొక్కిచెప్పినను ఇతని మనసున కెక్కదు. వయస్సునుబట్టియో ప్రచారముబట్టియో అహంకారమునుబట్టియో దేశములో పెద్దపేరు సంపాదించిన వారెల్లరు తనకంటె అనేక విధముల పెక్కుమడుగుల అధికులనియు అట్టి వారిచే పీఠికయను పేరుతో నాల్గువాక్యములు వ్రాయించి, వానిని తనకు తన కావ్యమునకు దీవనలుగా గైకొనవలెననియు ఇతనికి కుతూహలము. ఇదియొక చిత్రమైన భ్రమ. ఆ భ్రమను తొలగింపలేక, యీతని మాటను త్రోసి పుచ్చలేక, యితడు నాయెడ చూపు పెద్దతనమును కాదనలేక మైత్రినిపాటించి యీ పరిచయ వాక్యములను వ్రాయుచున్నాను.

అపరిచితుడైన వాని కావ్యమునకు ఉపోద్ఘాతము వ్రాయుట యెంత సుకరమో పరిచితుడైన వాని కావ్యమునకు వ్రాయుట అంత దుష్కరము. ఈ రెండవవాని స్వభావచరిత్రములలోని మంచిచెడ్డలు మనసున హత్తియున్న పీఠికకర్త వానిని విస్మరించి శుద్ధ తటస్థభావముతో కావ్యముయొక్క మంచిచెడ్డల గూర్చి ప్రసంగించుట ధర్మమేయయ్యు అసాధ్యము. కాని కావ్యగత భావములు కవిస్వభావాను గుణము

లగునా కాదా యనెడి యంతశ్శుద్ధి పరీక్షలో పూర్వపరిచ యము ఎక్కువ యుపకరించును.

రాఘవశర్మతో నాకుగల పరిచయమునుబట్టి యీ కల్పలతలోని ప్రతిఖండము, ప్రతిపద్యము, ప్రతివాక్యము, అంతశ్శుద్ధిద్యోతకమేకాని కృత్రిమమును బూటకమును కాదని త్రికరణశుద్ధిగా చెప్పగలను.

ఇతడు పరమ పవిత్రుడైన జీవి. నిరంతర పారమార్థిక చింతతో జీవయాత్రను సాగించు నిత్యసంతుప్తి. భక్త్యావేశ పూరిత హృదయుడు. హృదయము భావభరితమైనపుడు ముక్త కంఠముతో పద్యగానము చేయుచు తన్నుతానే మరచు భక్తి లోలుడు. మరియు నీతని భక్తి విస్తృతవ్యాప్తిగలది. పూజ్యత గల విషయము లన్నియు నితనికి ఆరాధనీయములే. అందు చేతనే యితడు ఒక భగవద్భక్తుడే గాక గురుభక్తుడు, దేశ భక్తుడు, గాంధీభక్తుడు, పితృభక్తుడు, మాతృభక్తుడు, గోత్ర భక్తుడుగా నెగడి భక్తిమయ జీవియై కాలము గడుపు చున్నాడు. ఇట్టివానికి పుణ్యవశమున కవితావిద్యగూడ లభించినది గనుక అర్చనీయులైన వారినెల్ల పద్యములతో నర్పించి తన కవిత్యమునకు సార్థకతను, తన జన్మకు సఫలతను ఆర్జించు కొనుచున్నాడు. విశేషించి యితనికి కృష్ణభక్తి మెండు. దానిని బట్టియే పోతన కవీశ్వరుని యందును అసాధారణభక్తి కల వాడయ్యెను.

ఈ ఖండకావ్యములలో ఒకటి. 'పోతనామాత్యుడు' అనునది ఆ భక్త కవిచక్రవర్తికి ఇతడు సమర్పించిన ఉపహారము. పోతననుండి తాను గ్రహించిన శబ్దభిక్షనే నూత్నరుచి రాహర

ముగా పచనముచేసి భాగవతకర్తకు నివేదించుటలో ఇతడు చూపిన పద్యశిల్ప నైపుణి ప్రశంసాపాత్రముగ నున్నది.

నిజమునకు శిల్పమనగానే ఆలోచనాపూర్వక ప్రయత్న సాధితమైన కళాపరిశ్రమ అనెడి యర్థము స్ఫురించును. ఈతని కవిత్వములో అట్టి ప్రయత్నముకూడ కానరాదు. సహజముగ పొంగిపొరలెడి భావములను, ఆ భావములతోనే దొరలుచు వచ్చెడి శబ్దములతో కూర్చుటే యీతని కవితారచనలోని రహస్యముగా పొడకట్టును. పోతనవలె నితడును తన కవిత్వమును భగవంతుడే పలికించుచున్నట్లు తలంచుననియు, దానిని బట్టియే సహజ ధారాళతకు ఉపహతి గలిగించు ప్రయత్న మేమియు చేయక నోటవచ్చిన పల్కులనే పద్యముగా ఛందోబద్ధము చేయుననియు నాయూహ. అట్లుగాక పదములను ఏర్చి కూర్చు శిల్ప ప్రయత్నమునకే కడగినచో శైలికి మరింత చిక్కదనము చక్కదనమును వచ్చునేమో కాని యీ సహజ ప్రవాహగతి మాత్రమురాదు. ఈతని శైలిలోని ప్రధాన గుణము ఆ ప్రవాహగమనమే. ఈగుణ మొక్కటియే ఎవని కవిత్వములో నైనను ఇతర గుణలోపము లేవియున్నను కనపడకుండ చేయు శక్తిగలది. ఇట్టి నిసర్గ ధారాళమైన శైలిలో నిష్కళంక హృదయముతో నిర్వాజమైన భక్తితో దేవతలకు పితృదేవతలకు గురుదేవతలకు కావ్యోపహారములు సమర్పించు యీ కవి ధన్యజీవి యయ్యెను.

వాల్మీకి, }
10-12-53.

పింగళి లక్ష్మీకాంతం.

వీ రి క

ఆంధ్ర విశ్వకళాపరిషదాంధ్ర పండితులు

శ్రీ దువ్వూరి వేంకటరమణశాస్త్రిగారు

శి వా య గు ర వే న మ :

గృహస్థులై నియమబద్ధ జీవితము నెఱపుచు భగవత్ప్రసాదిత మగు కవితాద్రవ్యమును భగవత్ప్రేరేపకర్యమునకే వినియోగించు సుకవులు చాల నరుదుగా నుందురు. కవిశేఖర గురుజూడ రాఘవశర్మగారు కొంతవఱకు ఆ కొవలోనివారు.

శ్రీ శర్మగారు ఐహిక జీవిత నిర్వహణమునకై లాకికోద్యోగ మొనర్చుచు, పాఠమార్థికమును మాత్ర మేమఱక, పవిత్రమైన ఆధ్యాత్మిక జీవితము గడుపుచున్న నవ్యాంధ్రకవులు. కవిగా వీరు ఆంధ్రులకు సుపరిచితులు కూడ. వీరి యిటీవలిపద్యరచనమే యీ కల్పలత.

ఇది కొన్ని ఖండకావ్యముల సంపుటము. ఇందు వినతి, సందర్శనము, వాత్సల్యము, పోతనామాత్యుడు, గోపికాహృదయము, వేడికొలు, శ్రద్ధాంజలి, గ్రహస్తవము, కల్పలత, అను తొమ్మిది కాఖలు గలవు.

కవి రసపూర్ణ హృదయుడు, ఆధ్యాత్మికదృష్టి గలవాఁడును, అంతియగాక, ఏవిషయమునైనను, భావనాబలముచే ఊహించి, అందలి రామణీయకమును మనసార ననుభవించి, ఆ యనుభవమును తన కవితాప్రావీణ్యముచే మన కన్నులయెదుట ప్రాదుర్భవింపజేయు శక్తిగలవాఁడు. ఈవిషయము ఇందలి ఏభాగము నైనను నిదానముగా పరికించిచో గోచరించును. ఏదియోయేల ! గ్రంథము తెఱచుసరికి యశోద పురిటింటి యుయ్యెలలో : “తమ్ములనేలు కన్నులు సుధాకరబింబము నోము మోము చక్రమ్మును శంఖముఁ గదయుఁ గైదువు దాచిన కేలుదోయితో నమ్మధునూదనుండు శిశువై” జనియించి కేరింతలాడుచు ‘సందర్శన’ మొనంగును.

ఈ సందర్భముక హృదయంగమమైన కల్పనతో గూడిన ఘట్టము. కేశవుడు బాలగోపాలుడై యశోదయింట జనియించినట్లు విని శివుడతనిని జూడ వేడుకపాడమి సన్నాసివేషముతో నాయమయింటి కేగి చూపుమని యర్థించును. ఈతడు వీధియందు తిరుగాడు సాధారణ భిక్షుకుడని యెంచి, దృష్టిదోషము తగులునో, బాలుడు కలవరించునో యని భయమంది ఆమె చూప నిరాకరించును. ఆ మాయజంగమును చేయునదిలేక.

“కనుల జాతు నంటిగాని, యంతకుమించి
యడుగ; నింతలోనె బుడతం జేమి
యరిగిపోవునమ్మ! అయ్యో! నీకడుపు బం
గారు గా, నిజేమి గోరమమ్మ!

పరిలే! మించినదేమిలే! యిక నివాసమ్ము వడిక జేరెదన్;
మరియాదన్ గనిపట్ట వించుకయు, మా మా తారతమ్యమ్ము; లీ
పరి నీవే బలిమాలకొంచు వడిగా బర్వెత్తి రాకుండువే!
తరుణీ! నీదయ నాటికి మరలిరాదా! పోయివత్తుంగదే!”

అని గొణిగి కొంచు శరవేగమున నిజవాసమునకు బోయినాడు. ‘కాళ గళుండు తానిటుల కాలుకదల్చెనొ లేదొ యింటిలో డోలికనున్న బాలుడు గడుంగడునార్చుచు గెవ్వుమంచు, గగ్గో లానర్చ సుపక్రమించినాడు. దానితో యశోదకు కాలుచేయాడలేదు. ప్రమాప్తడి, పసిబిడ్డను కవుగిట నెత్తికొనియు పాలిండ్లపై నొత్తికొనియు, ఉసురంచు, శిరము మూర్కొనుచు, “అయ్యో! యింతలో నెంతగా వసివాల్వాడితి! మోము కంది యెటు కెంపైపోయెరా! తండ్రీ!” అనుచు దురపిల్లినది. “బాలకు మరల డోలాంత స్థితు జేసి” యూహించి. ఏమిచేసియు నేడ్చుమాన్పలేక విసిగి వేసారి తుదకు ‘తాన యేడ్చినది’. ఊరకుండలేక “ఎఱ్ఱనినీరు బాలుపై ముమ్మాటు దిగదీసి దూరముగా బోసినది” అయినను క్షుణ్ణ దూరకుండక గుక్కపెట్టి యేడ్చు దొడగినాడు. మరల నెత్తికొని అటునిటు త్రిప్పినది. మొగమందు విభ్రాతనిడినది. ఉస్సురును రనుచు సంకటపడి క్రమ్యణ తొట్టెలో బరుండబెట్టి యూహించి. ఒడిలో నిడుకొని చనుగుడిపినది. వారివీరి కెఱిగించినది. ఇదెక్కడి పాపమో యని విసిగొన్నది. జోలపాడి

నది. ఇట్లు పడరాని పాట్లన్నియుఁ బడినది. ఏమి యొనర్చియు బాలు నోదార్చలేక “శివశివా ! ఏమి నేతు” నని వాపోయినది.

ఈ మాటలు చెవిని బడినంతటనే యంతవరకును గుక్కపెట్టి యేడ్చుచున్న బాలగోపాలుఁ డేడ్చు మాని నవ్వుచు కేకిసలుగొట్టినాఁడు. అంతతో ఆ వచ్చిన యాతఁడు సాధారణ సన్న్యాసికాండనియు, ‘ముక్కన్ను త్రిశూలముల డాచి, బాలుని జూడవచ్చిన పరమశివుఁడనియు నాయమకు జ్ఞానోదయమైనది.

ఈ యూహాపాడమి నంతనే యశోద తటాలున బాలు నుయ్యెలలో నిడి సవసవ పరువెత్తికొనిపోయి యూరిబైటనున్న మాయజంగము కాళ్ళపైఁబడి

‘దేవ, నీవంటి, వీహూనదేవుఁడనుచు
దేవుఁ, డగు నేని పోర్వెట్టు నే వచింపు,
మకట ! నీరాక కై యితఁ డడలునేమి !
రమ్ము ! నాసామి ! యోదార్చుకొమ్ము వీని.’

అని బలిమాలినది. కడకు సన్న్యాసియు ఆ మెమాటలు విని చిలు నవ్వు నవ్వుచు ‘తల్లి ! యెట్లు కాదనఁగాఁజెల్లును ! తెమ్మని యామెవెంట నరిగి బాలు నెత్తుకొని శిరమున నిడికొని బుజ్జగించి ‘శ్రీరస్తు చిరాయురస్తు’నుచు నాశీర్వదించినాఁడు. యశోదయు మొలకనవ్వుల చిన్నారిపాపను ముద్దాడి సంతసించినది.

ఎంత మనోహరమగు కల్పనయో చూడుడు. కవి శివకేశవుల యద్వైత భావమును మనసార భావించి, పరమశివుని మూర్త్యంతరమగు బాలగోపాలుని ముగ్ధమనోహర రూపమును చూచు వేడుకతో తాన కపటయోగియై యశోద యింటికిరిగెనా యనునంతటి తన్మయత్వముతో రచింపఁబడినట్లున్న దీ సందర్భము. చూడఁజూడ వాత్సల్య ఖండమందలి దేవీస్తవ్యము గ్రోలిన బాలుఁడు గూడ కవియే యేమో !

పోతనయన్నను, భాగవతమన్నను ఈయన కెక్కుడు ప్రీతియని పొడఁ గట్టును. ఈయన రచనయు పోతనకైలినే పోలియుండును. కేవలము పోలి కయు గాదు, చాలవఱకు భాగవతమందలి పదములే తమంతతాముగా వచ్చి

ఆయా తావులఁ గుదురుకొన్నవి. అక్కడక్కడ నందలి పద్యపాదములనే యందుకొని సరసముగా రచన సాగించుటయు మెచ్చఁదగిన విషయము.

ఆటవెలఁదిని అందముగా నడుపుటలో వేమనది అందవేసిన చేయి. శ్రీ శర్మగారు ఈ విషయమున ఆతనితో చేతులు కలుపుటకు ముచ్చటపడి చాల వఱకు కృతార్థులైనని చెప్పవచ్చును.

‘పాలకడలి తరఁగ పన్నుండు బిడ్డ నీ
పొత్తిటను శయించు పున్నెమబ్బె
కన్నులున్న వారు గనఁగల్గు భాగ్యమ్ము
కోరి నీకుఁ గొడుకుఁ గుఱ్ఱయ్యె’.

వంటి పద్యములు వీరి రచనలో వజ్రపు తునకలు.

ఇందలి ఖండకావ్యము లన్నియుఁ జాలవఱకు నీపాకముననే పడినవి. ఇవి యేకకాలములో నొక్కమారుగా బలిమిమై రచియించినవిగావు. మఱి ఆయాసన్నివేశములు మనసునకు తట్టినపుడు, వాని పలు తెఱఁగులకు వ్యవస్థలను పదింబదిగా మననము చేసికొని, కండగల చిక్కని భాషలో వాని కొక సంపూర్ణాకారమును కల్పించి, కవితారూపమున ఆవిష్కరింపఁ జేసినట్లు తోచును. వీని బాహిరపు రూపమునుబట్టి ఖండకావ్యము లనుటకంటె, అంతర ధర్మము ననుసరించి రసవత్కావ్య ఖండములనుట యెంతయు సుచితము.

భాషలో దోషములు భావములో అనుకరణమును లేక, అడ్డమాఁకలు లేని శైలితో, నీ ‘బంగారుకొండ తరుగబోదు’ ‘నీ కడుపు బంగారుగాను’ ‘పట్టినదెల్ల బంగరగు’ ‘చిక్కి శల్యమయ్యె’ మున్నగు నుడికారములతో రచన యంతయు ప్రసన్నముగా నడచినది. మొత్తముపై నీగ్రంథములో ‘ప్రతి యింట’ ‘చేతును’ ‘ఊరకొనంగ’ వంటి యెండు రెండు అలాక్షణిక ప్రయోగము లున్నను వానిని నీ హాస లేశములుగా పరిహరించి, యిట్టి చక్కని కావ్యఖండములను రచించిన శ్రీ శర్మగారి నభినందించుచు, వీరిటుపై మధుర మధురములగు కథాకావ్యములను గూడ వెలయించి యితోధికముగా ఆంధ్ర సరస్వతి నారాధింతురుగాక యని ఆశింతును.

దువ్వూరి వేంకటరమణశాస్త్రి.

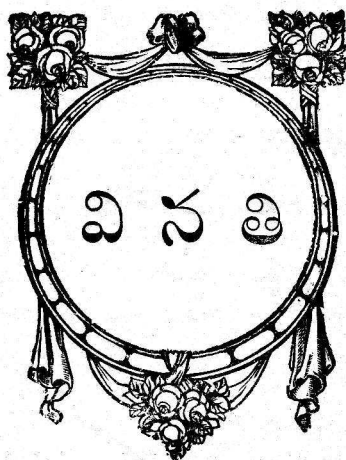
కృతి సమర్పణము

శ్రీ కృష్ణా! యిదే! కల్పల
తా కృతి వర్ణిల్లె నీ కృపామృత వృష్టిన్
జే కొనుము, సమర్పించెద
నీకృతి నీ దివ్య పాద నీరజయుగళిన్.

గతజన్మంబుల నీ యనుగ్రహము,
గల్గన్ లభమో! యేమో! గీ
ప్పతివై, శారదవై, సహస్రముఖవై
భాషింప నానందరా
జితమా జీవిత కల్పవల్లి, చిగిరించెన్
బూచె నిండాఱ, శా
శ్వతమా కల్పలతా ప్రసూనములు,
దేవా! నీవ కై కొమ్మివే!

పితృదేవుండవు, మాతవున్ గురుడవీవే!
సచ్చిదానంద సం
స్థితః జేకూర భవత్పదాబ్జములఁ దండ్రీ!
చేర్చెదన్ సత్కృపా
మతి నందిచ్చిన, కావ్య కల్పలత,
రెమ్మల్ కొమ్మలున్ బ్రాకి, సం
తత సర్వార్థ సమున్నతంబయి
చిరస్థాయిన్ బ్రకాశింపఁగన్.

వి న తి

అమ్మా ! శారద ! తొలి జ

న్మమ్మన, నీ పాదరజము, మామక ఘన శీ

ర్షమ్మన దాకఁగ జిహ్వ

గ్రమ్మన నమృతాక్షరములు కదలెఁ గదమ్మా !

నీ కరుణా విశేషమున నిర్మల గాంగ యురీ సమానమై

ప్రాకిన సత్కవిత్వము తిరంబుగ పుస్తక రూపముగొనఁ

లోకము నేదొకింత యవలోకనఁ జేసి బహుకరించుటల్

నీ కృపయే కదమ్మ జననీ ! మృదు భాషిణి ! భక్త పోషిణి !

“కవిశేఖర” బిరుదము గొ

రవముగ, నాకొసఁగఁ బూను, ప్రాజ్ఞ జనుల్, సం

స్తవ, నీయు లెంతయును శుభ

మవు, సారస్వత మనీషులౌ వీరి కిలన్.

బిరుదుల కేమి : నీ వొసగుభిక్షయె, యక్షయమై, తరింప నా
దరువయి, దివ్య మంగళ పదస్థితిఁ జేర్చిన నాడె, మేటి సం
బర మగుగాని, యిట్టి బహుమానములఁ బరితృప్తి నీ హృదం
తరమునఁ జెంద, భవ్య పదదాసుడ, నఁ గృపఁజూడు భారతీ !

తఱుగని నవ్యదివ్య కవితారస వాగ్ధరిపొంగె నీదు సా
దర కరుణాకటాక్షముల, తల్లి ! యెఱుంగుదు, వెంతయర్హ మో
బిరుదులు స్వీకరింపఁగ, కవిప్రకరంబులు గారవింప, నం
దఱు తరియించు మేటికవితల్ పలికింపు నదా సరస్వతీ !

సందర్భనము

స మ ర్పణ

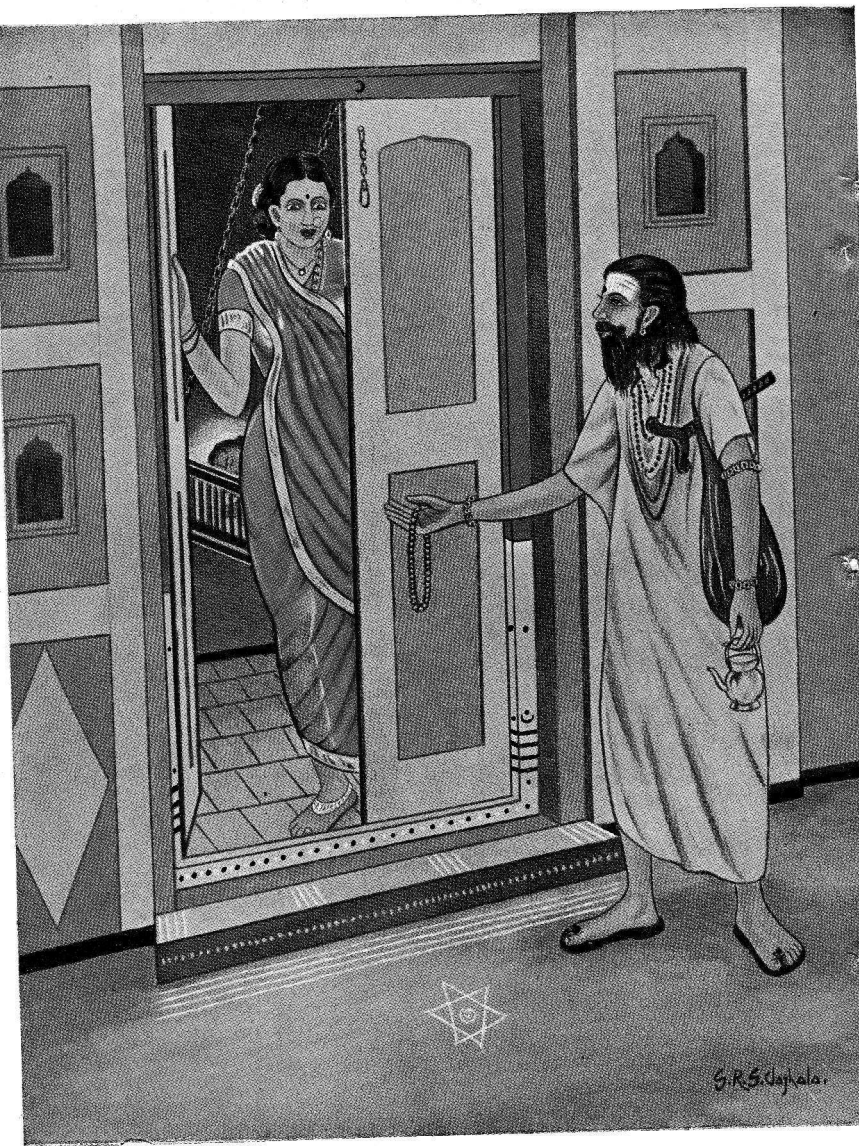
తనకు గాలముఁజేరువొ పెఱిగి

చెంత రామనామమ్ము నే
య నియోగించి వినంగఁ జెప్పఁ

గదవయ్యా! నాటి సందర్శనం
బని వాత్సల్యమునిండ భక్తి వివశుండై

పిల్చి న బల్కు మ
జ్జనకుండైన త్రియంబకేశ్వరున

కి 'సందర్శనం' బిచ్చెద.

‘చక్కదనాలచుక్క నెకసారి కనుంగొనవచ్చినాడ’

సంధర్శనము

(ఒకనాటి ప్రాతఃకాలమున యశోద బాలకృష్ణునకు పాలిచ్చి యుయ్యెలఁబరుండజేసి బయటికి రాగా బాలకృష్ణ దర్శనార్థము భిక్షుక పేషధారియై చనుదెంచిన శివునిపలుకులు.)

తమ్ములనేలు కన్నులు సుధాకరబింబము నోము మోము చ
క్రమ్మును శంఖమున్ గదయుఁ గైదువు దాచిన కేలుదోయి తో
న మృదుసూదనుండు శిశువై భువి పున్నెముపంట నీదు గ
ర్భమ్మునఁ బండెనంట! తొలిబాముల నోచిన నోము లెట్టివో!

అదితికిఁ గోసలాత్మజకు నబ్బిన భాగ్యము నీకు నబ్బెనో
సుదతిరొ! నీకతమ్ముననె నూ! వ్రజ మిప్తు వికుంఠ మయ్యె; నీ
పదయుగ మంటువారి కఘపంకము లంటవు; నిన్నుగాంచుటన్
సుదినము నేడు; నీసుతునిఁ జూచుట పుట్టువు కాలఁదన్నుటల్.

విశ్వ మంతట నెక్కటి వెలుంగు వెలుంగు
మునిమనో గహ్వరములఁ గ్రమ్మిన వెలుంగు
నేడు నీయింటి దివ్యెయై నీకుఁ గనుల
పండువయ్యెను నీవెంత భాగ్యవతివో !

పాలకడలి తరంగ బన్నుండు బిడ్డ నీ
 పొత్తిటను శయించు పున్నె మబ్బె
 కన్నులున్న వారు గనఁ గల్గు భాగ్యమ్ము
 కోరి నీకుఁ గొడుకుఁ గుఱ్ఱ యయ్యె.

ఆతఁ డరకంటఁ గనుగొన్న నంతులేని
 బహు తమోమయ మైన ప్రపంచమాయ
 తొలఁగు జనులకు; వెలుఁగు వెన్నెలలు లోన;
 ఆ పరబ్రహ్మ నీయింటి దీపము కద !

నివ్వెర పాట్లు దోఁప గమనించెద వేటికి; నన్ను నేవియో
 త్రవ్వచు లేనిగాథలు సదా తిరిపెమ్మునకై చరించు వీఁ
 డెవ్వఁ ? డిటుల్ వచించునని యెంచకు కొంచకు నన్ను గాంచి మా
 యవ్వరో! నీకతమ్మునఁ గృతార్థము లౌ జుమి నేఁడు నాకనుల్.

తిరిపెమునకేమి : పది యిండ్లు తిరిగి తెత్తు
 నీలమణి వోలె నీయింట డోల నూగు
 బాలకునిఁ జూచుటయె నాదు పాలి కమృత
 భిక్ష మొసఁగుము కన్నుల విందునేఁడు.

పరిపూర్ణంబగు తేజమే యదియు నీభాగ్యమై కావచ్చు నే
పరికింపన్ దరిఁజేరినన్ జనని : నీ బంగారుకొండన్ గనన్
దరుగంజాలఁ దొకింతయున్ బెరుగు, తద్ధ్య మ్మిద్ది నామాట యె
క్కరణిన్ వీడఁగలాఁడఁ గాంచకె జగత్కల్యాణ సంపత్ప్రదున్.

పట్టినదెల్ల బంగరగుఁ బల్కిన దెల్ల ఫలించుఁ; బిట్టపో
రెప్పైడి వారికిన్ నుదుటఁ బెట్టిన నాఁదు విభూతి హాయి గ
న్నట్టును; చిక్కి శల్యమగు వారల నేనొక యింత ముట్టుచే
గట్టి దురాయి యౌనను జగ, మ్మిదిగాదు బడాయి నమ్ముమా :

చక్కని వారిలో మిగుల చక్కని వాఁ డిటువంటి వాని మే
మెక్కడఁ జూడ మంచు వచియించెద రెల్లెడ నమ్మలక్క లా
చక్కదనాల చుక్క నొకసారి కనుంగొన వచ్చినాడ నో
యక్కరొ : కాదు కూడ దన కాద్యతి వీని ననుగ్రహింపుమా.

పకపక నవ్వుచుండె నదెబాలుఁడు బ్రహ్మమయుండు, వాని దా
చి కొనిన దాగునే : అదిగొ : చిర్నగ వెల్లెడ వెల్లి పొర్లు, నే
రికి దెలియంగ నొనె ! జడురీతి, పిశాచము భాతి, బాలు పో
లికఁ జరియించు వారిఁ గనలేరు మహాత్ముల నెంత వారలున్.

అని బహువిధములఁ బ్రార్థిం
చిన యాతని మాట కెదురు చెప్పుటకున్ బా
లుని జూపించుటకున్ దన
మనసాడక యంత పల్కె మానిని యిట్టుల్.

అబ్బీ! నీమెఱమెచ్చు మాట లివి యేలా? వానిచే నుబ్బి త
బ్బిబ్బా గోలను గాను నాదు పలుకుల్ వినించు కో వొక్క ట
బ్బిబ్బా! మ్రోతయి పోయె పాల్గుడిచి శయ్యం బిడ్డ కన్నూనె నీ
పబ్బం బించుక తీర నీవరిగె దాపై పాప పోర్వెట్టడే!

కోరికల కేమి! గొంతెమ్మ కోరికలను
దీర్చ వచ్చునె! ఎవ్వారి దృష్టి యెట్టి
దో యెఱుంగ రాదు సీత్రోవఁ బోయెదో! బి
కారి! యెద్దు పుండరయని కాకివీవు.

వచ్చిన దారిం బొమ్మా!
చెచ్చెఱ నీవింక నాసచే నిల్వ కనన్
హెచ్చిన భక్తిన్ మఱి వా
క్రుచ్చు నతం డిట్లు తల్లిరో! విను మంచున్.

కోరంగ లేదు పుట్టములు గోరంగ లేదు ధనమ్ము భిక్షమున్
గోరంగ లేదు నీవలనఁ గోరిన దొక్కటి యే కదా జగ
ద్ధారకు, గ్రూర రాక్షస విదారకుఁ దాప నివారకున్ భవ
ద్ధారకుఁ జూడ నిమ్ము భవతారకు వేడెద నిన్ను సారెకున్.

అల్లదె ! ఘల్లు ఘల్లు మను నందెల సందడి యాలకింపఁ గా
నుల్లము ఝల్లును జననిరో ! కనని మొక్కుసారి కన్నులన్
బల్లవ కోమలమ్ము నతపాప హరమ్మగు తత్పద ద్వయి
జల్లగ నద్దికొందు మనసా మనసాయె వర మ్మిదే కదా.

కారణ కారణుండు త్రిజగమ్ము సృజింప నడంపఁ బెంప నా
ధారుడు సర్వ కిల్బిష విదారుడు యోగి హృదంతరాళ సం
చారుడు, సద్దయాపరుడు శాశ్వత ముక్తి విధాత, మోహనా
కారుడు బాలుఁ డయ్యె నట కంటివె? యా యవతార మెట్టిదో.

ఎన్నో నోముల నోచినన్ గలుగునే యీ దొడ్డ భాగ్యమ్ము నీ
కన్నన్ బున్నెము నేయరే సుదతులున్ ! కన్యయ్య గన్నావుగా
సాన్నిధ్యంబున కై మహామహాలు కాంక్షల్ నేతురే డాయఁగా
నెన్నుండున్ జగమేలు తండ్రి కిల నీవే తల్లి వం చెంచితే !

అమ్మ ! యీవరమిమ్ము, పాదమ్ము లంటి
వేడు కొందు (గదే ! ముద్దు లోడువాని
మోము చక్కందనము ముని మోహనమ్ము
నొక్కపరి యొక్కపరి గాంచి చక్కఁబోదు.

సిరి కల్గువాఁడు నా చెలికాడె కాని నే
తిరిపె మెత్తఁగ వేటె దిక్కు లేదు
భూరికై లాటవీ ఘోర సీమలె కాని
యిమ్ముగా నిల్వ గృహమ్ము లేదు
భస్మాంగకము నందు, వల్కు లమ్ములె కాని
రత్నాంబరాది ధారణము లేదు
స్థావర జంగ మాత్మక భూత తతి కాని,
కాంచనే బంధు వర్గంబు లేదు

పాపలనుఁ జూడ కన్నుల పండు వగును
నన్నుఁ జూచిన పాపలు మిన్న కుందు
రంతి యేకాని నన్నొక భ్రాంతి చేత
గాసి వెట్టుట యెంతయో దోస మమ్ము.

ఎంత వేడుకొన్న నింతయు కరఁగ పీ
కటికదనము నీకుఁ గలిగె నెట్లు
ఘన కృపాసముద్రుఁ గడుపారఁ గన్న మా
యమ్మ ! త్రోసి పుచ్చ కమ్మ నన్ను.

కనులఁ జూతు నంటిఁ గాని, అంతకు మించి
యడుగ, నింతలోనె బుడుతఁ డేమి
యరిగి పోవునమ్మ ! అయ్యో ! నీకడుపు బం
గారు గా, నిదేమి గోర మమ్మ.

సరిలే ! మించిన దేమిలే ? యిఁక, నివాసమ్మన్ వడిన్ జేరెదన్
మరియాదన్ గనిపట్ట వించుకయు మా మా తారతమ్యమ్మ శీ
పరి నీవే బతిమాలు కొంచు వడిగాఁ బర్వెత్తి రాకుందువే !
తరుణీ ! నీదయ నాఁటికిన్ మఱిరాదా పోయి వత్తుం గదే !

అని శర వేగమ్మున దా
జనియెన్ నిజవాసమునకు శంకరుఁ డంతన్
మననము నేయుచు శ్రీహరి
జనని యశోదమ్మ లోభ సంగతి దనలోన్.

కాలగళుండు దానిటులఁ గాలు గదల్చెనొ లేదో, యింటిలో
దోలిక నున్న బాలుఁడు గడుంగడు నార్చుచు గెవ్వు మంచు గ
గ్గో లొనరించె నంతఁ దనకుం గత మారయ రాక దేవికిన్
జాలక కాలు కేల్ గదపఁ జాలక మాన్పడె నయ్యశోదయున్.

పసిబిడ్డన్ కవుగింటి కెత్తికొనియెన్ బాలిండ్లపై నొత్తికొం
చుసురంచున్, శిరమందు మూర్కొనుచు నయ్యోయింతలో నెంతగా
పసి వాళ్ళాడితి మోము గంది యెటు కెంపై పోయెరా! తండ్రీ! నీ
ముసిన వే్వదిర! వేగి యెవ్వరి మొగమ్మున్ నేఁడు గన్గొంటిరా!

అనుచున్ దూపిలు, బాలకున్ మఱల దోలాంత స్థితుంజేసి యూ
పును దాఁగ్రమ్మఱ జేత నందికొను నూపున్ వెండియున్ దొట్టె, నే
డ్చునుమాన్పంగ నుపాయముంగనక యేడ్చుందాన ముమ్మాలు లె
ఱ్ఱని నీరుం దిగదీసి బాలుపయిఁ బాటం బోయు దూరమ్మునన్.

అటు నిటు ద్రిప్పబాలు, మొగమందు విభూతి నిడున్, దనంత, సం
కట పడు, నున్ను రున్ను రను గ్రమ్మఱ దొట్టెఁ బరుండఁ బెట్టు నం
తటఁ జనుగుడ్చు, దాఁ గుడిపి నన్ నిను వేడ్చుటడుంగమిన్ గవుం
గిట నిడి, వారి వీరి కెరిగించు నిదెక్కడి పాపమోయనున్.

అలక లమర్చి కజ్జలము నందముగా గనుదోయిఁదీర్చిమేల్
తిలకము దిద్ది నెన్నుదుట దీరుగ చక్కని చుక్కవెట్టి చె
క్కిలి పయి నవ్వజేసి గిలిగింతల హాయిగ జోలపాడి యు
య్యెల శయనింప జేసితి గదే యెటు మేల్కని పోరు వెట్టెడిన్.

భూతవిభుండు నా నెవఁడొ, బూడిద పూసిన మేనితో జటా
స్ఫీత శిరమ్ము తోడ, నిరుచేతుల దండము నక్షమాలయున్
బ్రాతిగఁ దాల్చివచ్చెఁ బసిపాపను జూతునటంచుఁ జూపకే
పోతిని, ఉన్నరూ పెఱుఁగఁ బోలని వానికి వేసగానికిన్.

ఎక్కడి పోరు ! కాల్ గదల నీయఁడు, ము న్నెఱుంగంగ మిట్టి పో
ర్పొక్కుగృహమ్మునన్, గదలి పో మన సాడదు చూడఁ జూడఁ బ్రొ
ద్దెక్కెడు నింటిలోని పను లెచ్చటి వచ్చట నుండె నింక నే
నెక్కడఁజొత్తు ! వేఁడుదు మరెవ్వరి ! కోరుదునింక నెవ్వరిన్ !

ఎక్కడి దృష్టి దోషమిది ! యేది యొనర్చిన దీర దయ్యె యే
వాక్కు ఫలమ్మో ! యే పొరుగు వారలు రా రిలుఁ జేర, కల్గి లే
కొక్కఁడు గాని లేడని, అయో ! కనిపెట్టగఁ వేయి కన్నులన్
దిక్కెవ రింక నాకు, గృహ దేవతలార ! యనుగ్రహింపుడి !

ఆ జడదారి పట్టులవి యారయ సంశయ మందు డెంద మీ
యోజ నిజమ్మగున్ వినెడి యోరిమి లేకయె, తూలనాడి, నా
నైజము వెళ్ల బెట్టితి గనం గన సిద్ధుడొ! సుప్రసిద్ధుడొ
తేజము డించి చూడఁ జనుదెంచు శివుడొ! యెఱుంగ నైతిగా.

సిగముడి గంగలేదు మఱి చేతఁ ద్రిశూలము లేదు, మేనిలో
సగమగు నాతిలేద, అరచందురుడున్ శిరమందు లేడు, ప
న్నగముల హారముల్ గళమునన్ గనుపింపవు గాని, తేజమె
న్న గ శివుడేమొ నా మనమునన్ దిగులయ్యెడు నేమి నేయుదున్.

సరిలే మించిన దేమిలే! యిపుడె నా సాన్నిధ్యమున్ జేరఁగా
తరుణం బెంతయొ దవ్వు కాదనుచు, నాతం దేగె, చూడంగ నె
వ్వరు కారెంతకు నాతఁ దేకతము నే ప్రార్థింపఁగాఁ బోదు, స
త్వరమే, దిక్కెవరింక నో, శివ శివా! పాలింప మ మ్మియ్యెడన్.

‘శివ! శివ! యేమి నేతు’ నని చింతిల సంతనె పోరు మాను, దా
చెవి, పెఱ మాట పోకఁగనె, చిన్న యొనర్చి మొగమ్ము గ్రమ్మరన్
కెవు కెవు మంచు నేడ్చు, శివకీర్తన రమ్యమొ! లేక యాతఁడున్
శివుడగు నేమొ! పల్కితి నిసీ! కఠినోక్తుల మే ల్దలంపకే.

నా యిలువేల్పు లార ! తగునా ! యిటు లూర కొసంగ మీకు లే
దాయెను నాపయిన్ గరుణ తప్పులు గల్గిన నై పరయ్య ! మీ
దే ! యింక భారమయ్య ! సరి తీర్చుగ మ్రొక్కులు, మీదు గట్టెదన్
నా యుసు రేనొసంగెదను నా పసిపాపకు రక్ష వెట్టరే.

జోగి తనాన నా మనసు శోధన నేయఁగ వచ్చినట్టి నిన్
యోగి విభుండుగా నెఱుంగ నోపక యెగ్గులు వల్కితిన్ దయా
సాగర ! నాతనూజుఁ గృపసాకవె ! మౌనులకేని దుర్లభం
బొగద నీదు మాయ దెలియం గలనే ! కడు బేలనో శివా !.

దేవ ! నీవంటి 'పీకూన దేవుఁ' డనుచు
దేవుఁ డగునేని పోర్వెట్టునే వచింపు ?
మకట ! నీరాకకే యీతఁ డడలు నేమొ!
రమ్ము నాసామి ! యోదార్చు కొమ్ము ! పీని.

విని తత్పార్థన, తోడనే, శివుఁడు తా విచ్చేసి, వీక్షించి నం
తనె పోరెంతయు మాని, నేత్రయుగమున్ దా విప్పి బాలుండు న
వ్విన నానందమునన్ శివుండు, మఱచెన్ విశ్వమ్ము నీదృశ్యమున్
గనుచున్ దల్లి యశోద, జార్చె గనులన్ బాష్పాంబు పూరమ్ములన్.

“ పనివినియెద ” నను, శివునిన్
గని, పల్కె యశోద, నాయనా ! నీ దాటిం
జనియెదు, నా బిడ్డం దే
డ్చిన, మఱి సాధనముఁ జెప్పుడి ! యన నతఁడున్.

మానిని ! చింతనొంద కనుమానము, మానుము, నీదు పాపఁడీ
పై నిటు, పోరు వెట్టఁడు, భవ ద్భహసీమఁ దలంప వ్రాలెదన్
నే నిఁక బోయివత్తుఁ గరుణింపు మనంగ మహానుభావ ! దే
వా ! నిముసమ్ము నోర్వగల వారమె ! నీయెడబాటు మాదృశుల్.

సనక సనందనాది మునిసన్నతుఁ డీతఁడు నాదయన్ మహా
త్మునిఁ బసికూనఁ జూచు నెపమున్ గొనివచ్చుట లేక లేక, క
ల్గిన, పసిపాపకై, మహిత లీలలు విస్మయ మొందఁ జూపి, తా
జనియెద నన్న, వల్లె యనఁ జాలు నమాయికురాలు కల్గునే !

నీవంటి వార లిండ్లకుఁ
దా వచ్చుట పుణ్యమిది, యథార్థమెకా ! నీ
తావునకున్ బోయెద ననఁ
బోవలవ దటంచుఁ జెప్పఁ బోలదుగాదే !

క్షణవిశ్రాంతి, మహాత్మా ! మాదృశు లెఱుంగన్ లేరు సంసార జీ
వను లౌటన్, మిము బోంట్ల నేమనుదు మబ్బా ! విశ్వ సంసార పో
షణ దీక్ష పరతంత్ర శీలురకు, విశ్రాంతిస్థితిన్ జెప్ప, మే
మనుదున్, మీరలు పోయివత్తు మన ధైర్యం బింత లేదాయెఁగా.

ప్రాణము లీయవచ్చిన, కృపా పరిపూర్ణుడ వీవు తండ్రి ! స్వ
స్థానముఁ జేరు లెల్ల సహజమ్ము భువిన్ బ్రతిజీవి, తెన్ని నా
జ్ఞానను నిన్ను వీడ, మనసాడదు గా యిది దైవ నిర్ణయం
బేని, భరింపఁ దీఱదు సహింప, సహింప క యున్న, మానునే !

ఐన మతోక్త- యూహ, హృదయమ్ముఁ గలంచెడిఁ బోరువెట్టు నే
రేని, భవత్కరమ్ము స్పృశియింప, విభూతి నిడఁ దురాయియై
మానుదు రంచు నీవనిన, మాట లబద్ధము కావు; నేడు దూ
రానకుఁ బోయి, వత్తు ననరాదు, దురాయి ననుగ్రహింపుమా !

అని వేడుకొను యశోదన్

గని శివుఁ డనుఁ దల్లి ! యెట్లు కాదనఁ గాఁ జె
ల్లును తెమ్మా ! యిటఁ గూర్చుం
దును, పసికందునకుఁ గట్టుదు నిదె, దురాయిన్.

శైశవ లీల సుమ్మిది విచారము మాను, దురాయిగా, జటా
 కేశముఁ గట్ట, నెత్తు మిరుకేల మదీయ శిరంబుపై నిదే
 నీ శిశుపాద మాన జననీ ! భయలేశము లేదు, తీతె నా
 యాశయ, మీవు నీశిశువు హాయిగ నుండుడు పోయివచ్చెదన్.

అని, కాళ్ళం జిలుగజ్జె లందియలతో నల్లారు ముద్దారు బా
 లున కుం గట్టె దురాయిఁ దాశివుఁడు కేల్దోయిన్ జటాకేశమున్
 గొని, “శ్రీరస్తు చిరాయు ర” స్తనుచు సంతోషమ్ము నిండాఁర, పా
 పని ముద్దాడె యశోద, వీడె శివుఁ డావాసమ్ముఁ జేరన్ వెనన్.

వాత్సల్యము

సమర్పణ

తన ప్రాణమ్మన కంటెబ్రాణమని కాదా !

రామ నామమ్మ కం

బెను, నీరాఘవు ముద్దు పల్కులవి

యెంతేఁ బ్రీతి పాత్రములం

చును, విన్పింపఁ గఁగోతె, సంత్య

దశలో శుద్ధాంత రంగుండు, మ

జ్జనకుఁ గొల్తుఁ ద్రియంబకేశ్వరుని

'వాత్సల్య' ప్రదానమ్మనఁ.

“తవ స్తన్యం మన్యే ధరణీధరకన్యే హృదయతః
 పయః పారావారం పరివహతి సారస్వత మివ
 దయావత్యా దత్తం ద్రవిడశిశు రాస్వాద్య తవ య
 త్కపీనాం ప్రౌఢానా మజని కమనీయః కవయితా.”

వా త్స ల్య ము

(ఒకనాటి ప్రాతఃకాలమున బాలుని తల్లిదండ్రులు, తమ యింటి పనుల సందడిలో మునిగి, యిలువేల్చిన, దేవికి, పాలు నివేదనఁ జేసి యారగింపుమని బాలుని కాజ్ఞ యిడ బాలుఁడు, శ్రీ దేవీ విగ్రహ సన్నిధికి పాలగిన్నెతో నేతించి—)

అమ్మా! తల్లియుఁ దండ్రీయున్ స్వగృహ కార్యవ్యగ్రులై యుండి ఊరమ్ముల్ బంపిరి నీకిడఁ రజతపాత్రఁ దెచ్చినానమ్మ రా
వమ్మా! త్రాగఁగ నీ కృపాలవము నాపైఁ జిల్గు మేనాటి పున్నెమ్మో! చేర్చినదమ్మ నీదు పదసాన్నిధ్యమ్ము ధన్యత్మఁడఁ. 1

చల్లని తల్లి వంచు నెదఁజాలిగలట్టి మహాత్మురాల వంచెల్లెడఁ జెప్పకొందురు గదే! యదె నిక్కువ మైన నా పయిఁ జల్లని నీ కృపామృతము చల్లగ నీవిక లేచిరమ్మ! ఉత్పల్లసరోజనేత్ర! పరిపూర్ణ దయాసుమ దేహవల్లకా! 2

నిచ్చలు నిన్స్మరింతు నెదనీదయ నాపయి నెన్నదేనిఁ దావచ్చునె యంచుఁ గాచికొన వచ్చెనుగా తరుణమ్మునేఁడు, నేవచ్చితి కల్పవల్లి యను వాంఛ భవత్పద యుగ్మ నేవకుఁ దెచ్చితి నమ్మ నీకొఱకిదే! నులివెచ్చని పాలు ప్రీతిమై. 3

4 మిక్కిలి చిక్కనై, మిసిమి మీగడ గట్టిన యావుపాలివే
చక్కెర జేర్చి తెచ్చితిని సాపడ రాగదవమ్మ, నిన్నిదే
మొక్కెడఁ జేతులెత్తి దయ పొంపిరివోఁ గనుమూయునంతలో
గ్రక్కనఁ ద్రావఁగావలె, తిరమ్మగు నీదయ కాన రావలె॥

5 మక్కువమీర నిన్ను బతిమాలు కొలందిని నాకుఁ గూడఁ బ్రో
ద్దెక్కఁదొడంగె నాకటికి నెమ్మొయి వేళ యతిక్రమించెడి॥
సొక్కెడు మేను, నెమ్మనము సోల దొడంగెను నాకు నీకు మా
యక్కరొ! ఆరగింపగదవమ్మ తటాలున, నేల మారము॥ ?

6 ఏరయిన॥ గృహీన ధరియించెడి చీరలుగాని, వెండి బం
గారపు వస్తుజాలములుగాని, ఫలమ్ములుగాని, మంచి సిం
గారము జిల్కు పుష్పములుగాని, రసాన్నముగాని, నీకు నా
చారముగాగ ముందిడి, ప్రసాదము మేము గ్రహింతు మాపయి॥

7 నను గనుమీ! యనుగ్రహమున॥, జని గ్రక్కన పాలు ద్రావుమీ!
జనని యొసంగిన॥ గరము జాచి గ్రహించెడు దానవంట, మ
జ్జనకు డొసంగిన॥ గొనెడు! జాలము నేడిటు లేల జేసె, దీ
తనిపయి కోపమేమిటికి, త్రావఁగరావె! యనుగ్రహింపవే!

నే పసివాడ నేరిచియో నేరకయో దొనఁగుఁ బొనర్చినఁ
 సైపగ లేవటమ్మ! దయ చాలగ గల్గిన తల్లి వండ్లు, నీ
 పాపడ గాని, నేను పెరివాడను గాదు గదమ్మ! నమ్మవే!
 నీపయి నొట్టుపెట్టెదను, నేనిది యెంగిలిసేయ నింతయుఁ. 8

జననీ! చేరితి నేలుకొందు వను నాసఁ, మత్కరస్పర్శచే
 తనె యీ పాల కొకింత యేమి కలుషత్వం బంటెనో! యేమొ! చా
 లును, నీ మానమె నా యనర్హతను దెల్పున్, దెల్పకే యేమి సే
 తు నికఁ, నేరక యంటికొంటి నిను బస్తుఁ బెట్టితిఁ నేటికిఁ. 9

ఇక నిన్నెంతగ వేడుకొన్న దయరాదే! ఇంక నే నెట్టు లిం
 టికి బోనా నెటు విన్నవించుకొననా నీ పాపభారమ్ము మ
 చ్చికమై నీవె యనుగ్రహింపఁదగు శిక్షింపందగుఁ లేదు ది
 క్కిక నాకుఁ శరణమ్ము త్వత్పదయుగమే ముంచినఁ దేల్చినఁ. 10

అని దేవీపదపంకజాతయుగముఁ హస్తమ్ములఁ బట్టి, క
 న్గనలఁ బాష్పకణమ్ము లుప్పతిల నాక్రోశించు “తల్లీ! దయఁ
 గని రావా!” యని శీర్ష మాపె పదయుగ్మంబాన్ని తాడించు, దొ
 ర్లు నిట్టట్టుల్ ధరఁ దీర్చిదిద్దిన కురుల్ దూగాడఁ జీకాకుగా. 11

12 బహువిధముల దేవీ వి

గ్రహ పదపీఠమున కెఱిగి ప్రార్థించు నను

గ్రహమునకై బాలుఁడు మది

తహతహపడు నాపె దివ్య దర్శనమునకై.

13 వరభద్రాభయ మాతృపాదముల నాస్థావించె దోడ్తో నిరం

తర చింతాయుత బాష్పవారి, నత డున్నత్తుండునై మేని యం

బర మిట్టట్టుల జారుచుఁ దుడిచె బాష్పస్నాత పాదాబ్జముల్

శిరముంబాసి తొలుంగు పూవుల సమర్పించెఁ శుగావిష్టుడై.

14 చిలునవ్వుల్ దశకొత్తు చంద్రకళయో ! చెల్వారు సౌందర్యమో !

కరపాదద్యుతి పుష్పితాంబుజ లస త్కాసారమో ! కాక తొ

ల్కరి మబ్బుఁ గడద్రోయు నట్టి మెలుపొ! లావణ్య పుంజంబో! స

త్కరుణా శ్రీకర మూలకందమన సాక్షాత్కారయై దేవియుఁ.

15 కరమాశ్చర్యము గొల్పు. పెల్లుబికి సాగఁ గాంతు లావిగ్రహం

తర భాగమ్మునువీడి తా నభయహస్తమ్ము వడిఁ జాచుచుఁ

జిరున వ్యాననసీమ గుల్క ననె “నా చిన్నారి ! పొన్నారి ! స

త్వరమే పాలిడరార ! కోపమిఁక నాపై నేలరా ! నాయనా !

బాలక ! పాలివిగో ! యని

చాల స్మరించితివి గానఁ జనుదెంచితి పా

లేలా ! యీయవు జాగిది

యేలా ! తేతెమ్ము ! పలుకవేలా ! యనుచు॥ 16

వడి బాలు॥ గరవల్ల వమ్ములను లేవం దీసి యోదార్పుఁ నా
తఁడు మాటాడఁగ లేక విస్మయమున॥ దా నిల్వ వాత్సల్య మే
ర్పడఁ బాలన్నియుఁ ద్రావి రిక్తమగు పాత్ర॥ జేతి కందీయ మ్రా
న్పడి బాలుండు సగమ్ముపాలకొఱకై ప్రార్థించు దీనాన్యుడై. 17

అమ్మా ! సర్వ మెఱుంగుదానవు గదమ్మా ! పాత్రలో గల్లు క్షీ
రమైల్ల॥ వెన ద్రాగి, రిక్తమగు పాత్ర॥ నాకు నందీయ న్యా
యమ్మే ! నాసగపాలు ద్రాగితివె ! యమ్మా ! యేక్రియ॥ నాదు జీ
వమ్ముల్ నిల్పుదు ! బాలుపాలు, హరియింపం జాలి తిం కేమన॥ 18

నేరము లెన్ననేర, ప్రతినిత్యము, నాకిడు పాలలో సగం
బారసి, నీవు చేకొనుచు, నందలి యర్థ మొసంగుచుండు, వే
తీరున, ఊత్పిపాస లవితీరు, వచింపు, మకాలమండు, నె
వ్వారలు ప్రేమచే, మరల పాలొసఁగం గలవా రనంగఁ దా॥ 19

20 ఏలా ! నిష్ఠురవాక్యముల్ పలికె దోయా ! నేను బెల్లకట^క
బాలెల్ల^క, వెనద్రావివై చితి స్మరింప^కలేక నీక్షత్తు, నా
పాలం గల్గిన, యీదొసంగు, సయిరింప^క లేవబోయా ! దయా
శాలీ ! నేనిక నెన్నడు^క సలుప దోషంబిట్టు లన్నా ! యన^క

21 సీపొరపాటు కాదు జననీ ! దురదృష్టము నాదె, యీ మన
స్తాపము నేరికిం దెలుపఁజాలుదు, నెవ్వరికైన ప్రాణముల్
తీపియ నీదుపాల బడితి^క నను బ్రోచిన బ్రోవకుండిన^క
నీపద యుగ్మముల్ విడువనేరను నీదయ ! యెట్లు చేసెదో !

22 హృదయంబందలి తాప మెంతనుదు తల్లీ ! యారు నూరైన నీ
పదయుగ్మం బిదె పట్టుకొంటి నిక నాపాలిచ్చి యీ స్థానము^క
గదలంగానగు పిచ్చిపాపఁ డని యేగా నన్నిటుల్ మాయఁ జే
సెదు, నీ తీయనిమాటలు^క దెలిసె, నీ చేతల్ వృథా సుమ్మిక^క.

23 అని దేవీపద పద్యము
లను గట్టిగబట్టి కన్నులను బాష్పముల్
దొన దొన గార్చెడి బాలుని
గని యేమి^క జేయఁ జేతకాక చకితయై.

మును ముమ్మూర్తులఁ జంటిపాపలుగ నేపూబోడి, గావించె, నా
యనసూయాసతి పోల్కి, కృష్ణునకు నెయ్యంబాట బాలిచ్చి పెం
చిన పుణ్యాంగనయా యశోద వలె, దాక్షిణ్యంబునఁ దేవి, పా
పని నిండార గవుంగిటం బొదివి, చేపఁ జొచ్చె స్తన్యములఁ. 24

స్తనయుగ్మంబున, ధారఁగట్టెడి, పయస్రావము నిండించి పా
త్ర నొసంగఁ గ్రహించి, బాలుఁడు వెసఁ, ద్రావంగ, నల్లంతఁడి
యని సారస్వతముఁ స్రవించెను, బ్రవాహంబై ముఖాబ్జంబు నం
దున దేవీ కరుణాకటాక్ష మది, చిందుల్ ద్రొక్కుచుఁబొంగఁగా. 25

మాతా! మంజుల వాగ్విలాస కవితా మాధుర్య దానప్రభా
వాతీతా! సకలార్థి సంహరణ విద్యాస్వీత! సచ్చి చ్చుఖో
పేతా! సర్వ జగచ్ఛివంకర దయావిఖ్యాత! త్రైవిష్టప
ఖ్యా తామేయ మహత్త్వ సంకలిత! మాయాతీత! సత్యస్థితా! 26

ధన్యంబై నది ధన్యమైనది యహో! ధన్యమ్ము నాజీవితం
బన్యా లోచనలేల! పూర్వకృత పుణ్యం బట్లు పండెఁ భవత్
స్తన్యమ్ముఁ వెస ద్రావినంత; జననీ! సారస్వ తాస్థాన మూ
ర్ధన్యఁ జేసితి నీదు క్షీరమె కవిత్వంబొటఁ బల్కించితా! 27

28 అమ్మా! నీమహిమ మ్రొఱుంగనగునే! యామ్నాయముల్ సర్వశా
స్త్రముల్ నీవ కదమ్మ! నీకరుణ లేశంబైన యార్జించు పు
ణ్యమున్న వచియించు టబ్రమొకొ కావ్యముల్! భవత్పాదప
ద్మముల్ నమ్మితి; భక్తకల్పక లతాంతశ్రీ! దయఁ బ్రోవుమా!

29 మా స్వకపోల కల్పనల మాట విచిత్రము చెప్ప శబ్ద స
ర్వస్వము నీవ, నీకరుణఁ బ్రాకు ననంత కవిత్వవల్లి, ది
వ్యస్వర మిచ్చుటఁ గరతలామలకంబుగఁ దోచె నాకు సా
రస్వత మెల్ల, ముజ్జగములఁ సృజియించిన నీకు వింతయే ?

30 నిక్కము జెప్పవాడ జననీ! హృదయాంతర మందు నేవియో
యెక్కడలేని కోర్కెలుదయించి, యడంగెడు, వానికేమి! యం
దొక్క తలంపు, గాల్చిలిపి యూరక నఁ బడలింపఁ జొచ్చెడి
చక్కికిఁ జేరనా! చనువొసంగిన యప్పుడె, చేరి వేడనా.

31 ఇలఁ జిరకాల వాసన ఫలింపఁగ, నెల్లెడ నల్లుకొన్న, యీ
బలితపు పాదునందు, బరిపాటి ననల్ కొనలేచి, నల్లడల్
దళముగ తీవదొంతరలు, దారులు మూయుచు, గట్టెడు బొదల్
కలుగునె! మూలముట్టుగఁ బొకాలెడు కాలము నానతీగదే!

ఎన్నడు నీపదమ్ములు గ్రహింతు, ప్రసన్న భవత్కటాక్ష సం
పన్నత లబ్బు నెన్నటికి ! వాగమృతమ్మునుఁ జిల్కఁ బల్కె దీ
వెన్నటి కింక, నాకనుల నెమ్మొయిఁ జూచిన చూపు చాలదే !
చెన్నటిదేహ మేమిటి, కిసీ ! యనిపించెడి నమ్మ, నమ్ముమా ! 32

వ్యాప్తంబైన చరాచర ప్రతతి కీ వాధారమమ్మా ! త్రయీ
గుప్తంబైన భవత్ ప్రభావమును వాక్కుల్ పల్క లేవంట సం
ప్రాప్తంబైన పదార్థముల్ గొనుచు నారాధించు కొం చుందు, సం
తృప్తి నీపిలు పెప్పు వచ్చు నపుడే యేతెంతు నిశ్చింతమై. 33

అమ్మ ! జయమ్ము నీకగుత మాశ్రిత సద్గురు దేవతా కటా
క్షమ్మో ! మదీయ పూర్వభవ సంచిత పుణ్య విశేషమేమో ! లోఁ
గ్రమ్మిన దుస్తమమ్ము విడఁగాఁ దెఱచిన నయల్లు నాకు జ్ఞా
న మ్ముదయించె నీ దరినెనమ్మున నేలుమ ! సర్వమంగళా ! 34

అని సాష్టాంగ నమస్కృతుల్ సలుపుచుఁ బ్రార్థించు బాలుఁ గర
మ్మున గీలించి కవుంగిటం బొదుపుచుఁ ముద్దాడె నాదేవి; తా
చనుబాలీయఁ బ్రావాహమై కదలు నా సారస్వతం బిప్పుడా
జననిఁ స్తోత్రము నేయఁగా సఫలమై చైతన్య మొందెఁ ధరఁ. 35

౩౬. సకలస్థావర జంగ మాతృక ప్రపంచం బెల్ల శక్తిస్వరూ
 పకమై భాసిలు లోన శక్తి కదలింపక బల్కు భక్తుండు, బా
 లకుఁడై నక సతియైన వృద్ధుడయినక లక్ష్మ్యమ్మై ప్రాధాన్య, మిం
 తకు పూర్వార్జిత పుణ్యలేశమునఁ జైతన్య స్థితిక గాంచెడిక.

పోతనామాత్యుఁడు

శ్రీమద్భగవద్గీత

పోతనామాత్యుఁడు

చక్రమునన్ భీష్మ సమయింప ననుకంపఁ

గుప్పించు, లంఘించు, కులుకు, పలుకు
మందార మకరంద మాధురీ నంప దు

స్మత్త భక్తిని హత్తు మాట తేట
అని మొన నబలచే, నరి, హరి, నందంద

నొప్పించు, మెప్పించు, నొప్పు చొప్పు
నడకల, గడుసుపోకడల, నిం తింతయై

వ్యాపించు, భావసంపదల పొందు

విమల గాంధర్వ నృత్యగీతముల మేళ

నమ్ము గావించు, వేణుగానంపు సొంపు

బ్రహ్మకూకటి ముట్టించుపలుకుఁ జిలుకు

పూజ్య తేజోవిరాజు, మా పోతరాజు. |

సాగె సువర్ణముల్, హలపుచాలున గంటపు వాలునన్, మహా

భాగవతమ్ముఁ బూన, కవిపట్టపు రాజగు పోతరాజు నే

సాఁగిలి మ్రొక్కెదన్ విమల సద్గుణశాలికి, రమ్య హలికో

ద్యోగికి, భోగికిన్, సమతయోగికి, త్యాగికి, వీతరాగికిన్. 2

3 పోతన సత్కవిత్వమును పోతన యుక్తియు, భక్తి, శక్తియున్
పోతన పాండితీగరిమ, పూతచరిత్రుని, భూరి సద్గుణ
వ్రాతము లేమి నెప్ప ! రఘురాము ననుగ్రహపాత్రుడౌ, సుఖో
సేతుని, చిచ్చుభాత్ముని, సువేదుని నామది నెన్నుదున్ సదా

4 వెఱవకు తల్లి ! నీవిడిన భిక్షయె, భాగవతమ్ము దీని ము
ష్కరులకు, నేదియో కడుపు కక్కురితిన్ బలివెట్టి, నింక నా
తురపడకంచు, వాణియెదఁ దోగెడి కాటుక కంటినిరు పై
చెఱగున నద్ది, బాసయిడు, సిద్ధకవిన్ నినుఁ గాంతు, పోతనా !

5 నరపతు లిచ్చు మన్నన, జనమ్ము లొసంగు యశోధనమ్ము లా
భరణములున్ బురమ్ములును వాహనముల్ కనకమ్ము దివ్య సుం
దర తరలాక్షులున్ మదికి నచ్చవు, మెచ్చవు, భక్తి, మోక్ష వి
స్ఫురణముదక్క యొండు సుఖమున్ మదిఁగోరవు తృప్తిఁబోతనా!

6 బాల రసాలసాల నవపల్లవ కోమల కావ్య కన్య నీ
జాలక యే నృపాలునకు సద్గతి గల్గగ రామచంద్ర భూ
పాలున కా ర్తరక్షణ కృపా పరిపాలున కిచ్చి మోక్ష ల
క్ష్మీలలనన్ వశీకృతిగఁ జేసికొనన్ జనియించితే ! కవీ !

పలుకుట చిత్రమౌఁ దెలిసి భాగవతోపనిషద్ రహస్యముల్
సులువుగఁ దమ్మిచూలికిని శూలికి నైన బుధాళి పల్కులన్
దెలియఁగ వచ్చినంత కననేరిచి జీర్ణముఁ గొన్న యంత యాం
ద్రుల కొక భిక్షఁ బెట్టిన నినున్ దెలియన్ వశమయ్యః పోతనా ! 7

శరవర్షంబునఁ బార్థ ముంపఁజను భీష్మ ద్రోణ మేఘమ్ము ద్రో
య, రథంబున్ వడి డిగ్గఁగా నులుకుచున్ బ్రాణావ శిష్టాత్ముడౌ
కరి, సక్ర గ్రహ బాధచే, మొఱయిడన్ గావన్, జనన్ బోవ, డ
త్తరపాశేమయ ! యొంటికాల్ పరువులె త్తన్ బోయెదే ! పోతనా ! 8

తక్కుచుఁ దాఱుచున్ వెనుకఁ దక్కుచు బ్రక్కకు నొత్తిగిల్లుచున్
నిక్కుచు, నీల్గుచున్, నడుమ నిల్చుచు, జిక్కినటుల్ నటించుచున్
ముక్కుడిబంటు, కాలయవనున్ ఘనమోహపుఁ ద్రాటగట్ట నీ
వెక్కడ నేర్పితోయి ! సుకపీ! యిటు దాగుడు మూత్ర లాడఁగన్. 9

ఆలందోలుట, తూగు టయ్యెలల, నుయ్యాలాటలన్ దేలుటల్
రేలన్ వెన్నెల సంచరించుట, జలక్రీడల్ వినోదించుటల్
పాలున్ మీగడ జుఱ్ఱు టాదిగల యభ్యాసంబులే ! బాల్యపున్
లీలల్, పెద్దవునై స్మృతిన్ విడిచిపోలే విప్పుడున్ బోతనా ! 10

11 పలుక విసంగరాని బహుబాధల నొందెడి బాలుదేహమున్
సలియని యేరసామృతమునన్ బ్రతికించితి వయ్య! ముద్దుప
ల్లల మకరంద మొక్కగ నకుంతిత భక్తిమయత్వమొంది, యాం
ద్రులు తరియింప సీశ్రుతిగతుల్ కలనోళ్ళను మ్రోగి పోతనా!

12 తనపుట్టిల్లని కాంత, పూరుషుని చిత్తం బత్తవారన్నఁ గ్ర
న్ననఁ బర్వెత్తును లోకమందు, నిజకాంతా సోదరుండంచు నె
మ్మన మందెంచక బావనున్ బరిభవింపన్ జాలెదే! దీన నె
వ్వని సాధ్వీమణి సంతసించి యనుకంపన్ గొగలించున్ గపీ!

13 చిన్నతనంపు నందసుతు చేష్టలె నెమ్మనమందు నాటెనో!
యన్నిటికేమి! యా చలిది యన్నముఁ బచ్చడి యూరగాయలున్
వెన్నలు మెక్కుచున్ జలువ వెన్నెలఁ ద్రిమ్మరె దీవు, పిన్నలన్
బిన్నవు నీవు, పెద్దలనుఁ బెద్దవు, తత్త్వముఁ దెల్పఁ బోతనా!

14 తనయందున్ నిఖిలప్రపంచమున, సత్యంబౌ పరబ్రహ్మమున్
గని, యానందముచే, నొడల్ మఱచి, పల్కన్ లేని, పాల్గారువా
నిని, దండించెడి గట్టిగుండెగల, తండ్రిన్, బల్కెదే! మారువ
ల్కని, యద్వైతి విధాన, నీవునొక ప్రహ్లాదుండవే! పోతనా!

కమనీయంబగు భూతలంబె శయనాగారమ్ముగాఁ, బట్టువ
త్రముగా వల్కు, లిలన్ గరాంజలియె భిజ్జెపాత్రగా, మేల్ రసా
న్నముగా స్వాదుజలమ్ము, తాపసి కొనున్, దాఁ గొల్వఁ బోనేరఁడెం
దు, మదాంధప్రభు నంచుఁ, బల్కెదవు సంతృప్తుండవై పోతనా ! 15

ఇతని ముఖాంబుజమ్ము స్రవయించు, సుధామయవాక్కులన్, మహా
ద్భుతముగ, వెంటలాగికొని పోవు, నదేడకొ ! క్షత్తిపాసలున్
స్మృతిని స్మృశింప వింత, యొక చిన్మయ, దివ్య రసాబ్ధిముంచి, జీ
విత, మిలఁ దెప్పజేసి, నడిపించెడివాడ, వటండ్లు పోతనా ! 16

ఇతఁడు శుకుండో! వ్యాసుడో! గ్రహింపఁగఁజాలము మాటికిన్ శ్రుతి
స్మృతి హిత సూక్తులన్ వెలికిఁ జిందును తేటతెనుంగునన్ గృపా
మతిఁ దరియింప నాంధ్రి యని మాటికి పల్లుదు, రింట నాంధ్ర భా
రతి తన యాడుబిడ్డయి నిరంతరమున్ జరియింపఁ బోతనా ! 17

తన దొక వెట్టిభక్తి పెడదారినిఁ ద్రొక్కఁడు సూటిఁబోవుఁ బో
తన యని చెప్పకొండ్లు రసతన్మయతన్ దలమున్న నీదుచున్
జనములు మాటికిన్ నవరస ప్రథితంబగు నీదు పల్కు లిం
తని పచియింప శక్యమగునా ! పరిపూర్ణుడ వీవె ! పోతనా ! 18

19 ఏ రసమైన జిల్కెద వదేయదె మిక్కిలి పుక్కిలింతలై
జారంగ, దారచే రిపుని సారము ముల్కుల డించునాడు, మం
దార మరంద పాన వశతన్ బసిబాలుని బెంచునాడు, శృం
గారము వీరమున్ గనుల గట్టెడు సత్యముగాగ పోతనా !

20 చను మార్గంబున మధ్య నిల్వఁడు నిరుత్సాహమునుం జెంద, డే
మనునో, తాన యెఱుంగకే పలుకు, భక్త్యావేశుఁడై మాటికిన్
దనుఁబల్కించు విభుండు స్వీయహృదయాంతర్వర్తియౌ రామచం
ద్రుని పల్కుల్ వినిపించు నంద్రు, జను లెందున్ భక్తిమై పోతనా!

21 అల వై కుంతపురంబున గలుగు సౌధాంత ర్మహాభాగముల్
కలయం ద్రిమ్మటి, యున్ని కన్నడక బల్కన్ లేక యున్నంత, న
వ్వల, పర్యంక రమావినోది, యగు రూపం, బక్షరాకారమై
తెలుపన్ దెల్లన రూపుదాల్చినటు లెంతే పల్కితే పోతనా !

22 ఇరువురు తండ్రి బిడ్డలగు హేతువున రఘురామచంద్రుడే
యొరవడి దిద్దఁబెట్ట వలయున్ దన పాఠము నప్పగించుటఁ
మఱువ సుతుండు, జాలి, యభిమానము కల్పిని రామభద్రుఁడ
క్షరములఁ బూర్తిజేసె నటగా! కరిరక్షణ కేగు తొందఱన్.

నిరుపమ భక్తలోక వశునిన్ ఘనయోగి హృదంతరాళ సం
చరణుని రామభద్రు మనసా నెఱనమ్ము కపింద్రు జిహ్వపైఁ
జరణము లందియిచ్చుట, ప్రసన్నతఁ జూపి యనుగ్రహించు ట
చృఘ్ను, విది మున్ను గంటిమె! వచింపగ వింటిమె! యెందుఁబోతనా! 23

అల వై కుంతపురమ్మునన్ గలుగు వా రాజాలగోపాల ము
జ్వల వేగమ్మునఁ బర్వతైత్త నడిపింపన్ జాలుదే! మూల మూ
లల విజ్ఞానము, సర్వజీవుల మనో లక్ష్మమ్ము గుర్తించి, కే
వల మాచక్రి తనంతఁ దాన కనుపింపం బల్కెదే! పోతనా! 24

ఎవ్వనిచే జనించు జగ, మెవ్వని లోపల నుండి లీనమై
యెవ్వఁడు వర్కినంత, “ప్రతియింటను” చిన్నలుఁ బెద్దలాదిగా
బువ్వము నారగించు శిశువుల్ ప్రతినిత్యము పల్కు చుందురో
య విష్ణుమలాత్ముఁ బ్రార్థనల యందు స్మరింతును నిన్నుఁ బోతనా! 25

ఇందందుం గల, డెంచిచూడవలెగానీ : స్వప్రకాశుండనన్
సందేహం, బిసుమంత లేదని మహోత్సాహమ్మునన్ బల్కు, నా
నందం బొంది, భవ ద్విముక్తపద విన్యాసమ్ములన్ ముగ్ధులై
యిందందున్ జను లాడుచుందురు గదా! ఇంటింట నో పోతనా! 26

27 భ్రాంతితోలంగఁ గర్మవిసరమ్మును గ్రక్కున నుక్కడంప, నిం
తెంత యనంగరాని, గ్రహియింపఁగ రాని ప్రధాన తత్త్వమే
యంతటఁ దేట తెన్నున, ముదావహమై గ్రహియింపఁ బల్కు, నీ
వింతటి వాడవంచు వచియింపగ, నెవ్వడు చాలు! బోతనా!

28 కలిగెన్ లోతగు భావసంపదయుఁ, బల్కున్ నేర్పు, లెన్నేసి జ
న్మల పున్నెమ్మో! ఫలోన్ముఖంబయి సుధామాధుర్య చైతన్య ధా
రల నానంద రసప్రవాహమయి జారన్, సర్వజీవాళి ని
ర్మల హృత్పద్మము లెల్లలేచి, వికసింపన్ బల్కెదే! పోతనా!

29 లలితంబై రసవంతమై సహృద యాహ్లాదప్రదంబై విరా
జిలు నీకావ్య పుటప్రదీపికగదా శ్రీకృష్ణ లీలాచరి
త్రలు, కృష్ణాహ్వయ దివ్య తారక పరబ్రహ్మమ్ము నీయింటిలో
పల స్వేచ్ఛన్ విహరించి పల్కుట మహాభాగ్యం బహో! పోతనా!

గోపికాహృదయము

સાચું સંસ્કૃત શિક્ષણ

గోపికా హృదయము

చెయి విడిచింది యెచ్చటికొ, చివ్వున లేచి, చనంగ నేల ! నా
పయి నిఁక గోపమా ! నిలిచి పల్కు ! మదీయ హృదబ్జ సీమ, ని
ర్భయముగ దాటిపోఁగలవురా ! దయనేయర ! కృష్ణ ! యింక వే
బయలు పడంగర, మృబలపై నిదె పొరుషమున్ బలమ్ములున్.

ప్రియుల మనఃప్రవృత్తుల నెఱింగియు, నై పఁగ లేవటోయి ! నీ
కయి తొలి జన్మ లెన్ని యిటు వ్యర్థములాయె గదయ్య ! యింక నే
మయినదొ ఆయెఁ జేరితివి, హాయిగ సౌఖ్యము లొందరాదె, ని
ర్భయముగ దాచియుంతు, సుకరంబుగ జెప్పల తల్పు మూసియున్.

పయి పయి మాటలన్ వెలికిఁ బల్కుటగాదు, యదార్థ మింత, నే
నయి వచియించు తెంతయును, న్యాయముఁగాదు, క్షణక్షణ మృదే
ల ! యునికిఁ గల్గి యుండినటులన్ జన, సుల్కిపడంగ నేల ! నీ
వ యెఱుఁగవొక్కొ ! నాహృదయ భావము, నిత్యనివాసివే కదా !

దయగల వాడవంట, ధనధాన్యము లేవియుఁ గోరవంట, భ
క్తియ నినుఁ గట్టునంట, యిల దీనుల పాలిటి భాగ్యమంట, సం
శయము లడంతువంట, మనసా నెఱనమ్మిన వీడవంట, యే
మయ ! గుణమేమి లేనియటు లక్కట, మాటికి మచ్చుఁ జల్లెదే !

నయమొ! ప్రియమొ! యింక విడనాడకు, నా హృదయాంతరాళ ని
శ్చయమిదె, నిన్నెగా కితరసంగతి నొల్ల, మదీయ జీవితా
శయ మది నీవ, నీకొఱకె, సర్వ సమర్పణఁ జేసితి॥ దయా
మయ! యింక, లోనికి॥ మఱలుమా! చలియింపక యేకమై సదా.

విని విననట్టి నీపెడచెవిన్, వినిపింప గలార లేరు ! తా
గని, కననట్టి, లోనొడుగు కన్నుల విప్పుగ లార లేరు ! కై
కొని, కొననట్టి సూటిపలుకుల్ తరలింపగలార లేర ! లే
మనినఁ బ్రయోజనమొ! గుణమా! యభిమానమ! సంప్రదాయమా!

ఈ విపరీతచిత్రమది యేమొ! యివన్నియుఁగా, వికేమియు॥
గావని, త్రోసి వైచిన నొకండనె, యేననుచున్ బడేపడే
నా వెనువెంటఁ జుట్టుచు, మనం బలరించెడు నట్టి, నీ వెటుల్
పోవ సమర్థుడొదొ ! యసమున్ వరియించిన సత్ఫలంబిదే !

గోకుల సార్వభౌమ ! యనఁగూడదుగా నిను లేకమైన నీ
పోకడలన్నియున్ విరియఁ బోసిన వెన్నెల లట్లు, లోకముల్
వాకొనఁ జేకొనన్ గలుగు, భాగ్యము నాయదె యన్న, నింతలో
నాకనుఁబ్రామి, పోదలచినన్ జననిత్తునె ! మేలుకొంటిగా !

కేలఁ గలట్టి వెన్న, తనకే, ద్రవమైన తెలుగుఁ గానఁగా
జాలని రీతి, దీటగు గజమ్ము కపిత్థ ఫలమ్ము మ్రింగి, తా
నే లవమాత్రమున్ మిగుల నీయక డుల్చిన యట్లు జారిపో
నేలర ! యీప్రయత్నము సహింపఁగ జెల్లనె ! మాయకప్రభూ !

నీకున్ నాకును భేదమింత కలదే ! నీలోన నే నుంటి, నీ
వో కన్నట్టకయుంటి, నాహృదయ విద్యుద్గహ్వరంబందు, నేఁ
బ్రాకారావృత దేవళంబ, నడుమన్ భాసిల్లు దైవంబ, వీ
వేకాకారత కాదనన్ గలుఁగువాడే యున్న భాషింపుమా !

నీవున్ నేనను భేదముండువర కింతే ! నీవు నీవాదు, నే
నో వేతై తిని గాన, నేనయితి, నయ్యో, నీవు నే నేకమై
యేవై రుద్యములేక, తొంటివలె, హాయిన్ వే మహానందమం
దే వర్తించెడి భాగ్య మింకఁ గలదోయీ ! చెప్పమీ జన్మలో.

ఈ వేదాంతముఁ జెప్పి చెప్పి, మఱి నీవే, యాశ్రయంబంచు సం
భావింపందగు, వస్తువీవనుచు, లోపం బెంచరాదంచు, నే
వేవో ! ధర్మములన్ని మాకొకటే మ్రోయించెన్ గదా ! లోక మా
హా ! విజ్ఞాన మికిట్టులుండవలదా ! యాత్మీయమౌ వస్తులన్ !

రాగద్యేషములేని స్వీయకుల ధర్మమ్మల్, భవ ద్భక్తి సం
యోగారూఢి, నెవండు, సర్పణము నేయున్ వానికిన్ సర్వమున్
యోగక్షేమము, లీవటం చనెడు, నా యుక్తుల్ యదార్థంబ; మా
యోగం బిట్టిద, నీవ తెల్పవలె, సంయోగమ్ము, నీలోగదా !

ఏవిక్షేపములేని బుద్ధి, తనయందే నిల్చి క్రీడించు, నా
భావాపూర్ణుడె ధన్యుడౌ నని, వచింపం జాలు వారందఱున్
ఈవేదాంతము లేనెఱుంగనివె ! వారే, యీస్థితిం గొంచుచో
నీవాక్యమ్ము లుపన్యసింపఁగలరోయీ ! యోగులున్ జోగులున్.

పోవా ! ప్రేమ గలట్టి వారికడకున్ మోమోటమిన్ లేకయే
రావా కోరిన వారికిం, దభయ, మార్తత్రాణ పారీణ ! నీ
వీవా ! నాకును నీవుఁ గావ గతి, గా కెవ్వారికన్ రక్షకుల్ !
నీ వాత్సల్య మదేడదాచితివా ! హృస్మిరేజ భద్రాసనా !

ఎంతటి సామరస్యమొ ! గ్రహింప, వచింప, సుఖింప నేనె, నీ
యాంతరమౌట నీస్థితి మహత్త్వములున్ బ్రకటింపనాయె, నిం
తంతలుఁ గాగ, నావలననే గద ! కల్గెఁ బ్రతిష్ఠనీకు, న
భ్యంతరమేదయా : స్వరస వాహినికిన్ మనసారఁ జేరఁగా.

తెలియంజాలని దొడ్డవాడ వట ! యేదీ ! 'నేను' లేకెట్లు నిన్
బలుకం జాలు జగమ్ము, నిల్వ నొక కొంపా ! గోడియా ! నీకు, నా
పలనన్ గా ప్రకటీ కృతంబయితి, విశ్వం బెల్ల పేరొంది, నీ
కిల నాధారమునేన, నాకుమతి నీవే ! యెవ్వ రేమనన్.

నా యత్నంబది లేనె లేదు కద ! లోనంజేరి ప్రేరేచి, యే
వో ! యాడించిన యాటలాడితినె, యేవో పల్కితిన్ విప్పగా
నీయంత్రంబది, సాకుఁ జుట్టఁగఁ బ్రయత్నింతే ! హరీ ! నన్నిటుల్
త్రోయం బూనకు, త్రోసి రాజనకు, నిర్దోషింజుమీ సాక్షిగా.

చాలు జాలును, గట్టిపెట్టు మీఁక, నాశల్, నానుడుల్ వే వినం
జాలున్ జాలును, యోగ్యతన్ నిలుపఁగా నాలోపమున్ బల్కుమా!
నాలోపైనను, నీవ తీర్చవలె, లోనం జేరి యున్నాడ, విం
కేలా ! సందియమయ్య; నిన్నడుగుఁ బోనివ్వంగఁ జాలన్ బ్రభూ!

నా హృదయంబెఱుంగు, నిజనాథుఁ డెవండిఁక నీవుఁ గాక, సం
దేహము, లోఁగలంచి, యెటుఁ ద్రిప్ప, నటుల్ సుడివారి, నిల్చితిన్
దేహ మశాశ్వతం, బదియుఁ దీఱినచోఁ దఱియించు పెట్టు ! 'దా
సోహ' మటంచు 'సోహ' మనుచున్ రమియించెద నేకమై సదా.

ವೆಂ ಡಿ ಕೊಲು

వేఁ డి కో లు

అంతట నున్నవాడు హృదయాంతర మందుఁ జెలంగు వాడు; కా
లాంతర భేదమున్ గన కహర్షిశమున్ వెలుగొందు వా, డికిం
తంత యనంగరాక, యణువై, ఘనమేరువునై, జగమ్మునై
వింతలు నేయువాడు, కనువిచ్చిన మూసినఁ దోచు నీయెడఁ.

ఎటనో బుద్ధికి కంటి కంద కస లూహింపంగ లేనట్టి యె
చ్చటి వైకుంఠము, లక్ష్మితో స్థిరనివాసంబా ! జగత్పాలనా
నటనా సూత్రధరుండవా ! మఱియు, నానంద స్వరూపుండవా !
యెట సాన్నిధ్యముఁ గలుగనయ్య ! తరమానే జన్మజన్మాలకున్.

నీవే మాకయి లేచిరావలయుఁగానీ ! నన్ను రప్పింపఁగా
భావింపఁ శ్రమనీక, దగ్గఱకు రా ! భద్రంబగు నాకు నీ
యావాసంబగు నస్మదీయ హృదయాజ్ఞం బింక నావాడటం
చీవే సర్దుకొనంగ నేకమయి, హాయిఁ జీవనంబేర్పడు.

ఎందుకు బాధనేతు ! వొకటే యిటు, దాగుడు మూతలాడె, దిం
దందన కెందుఁ బాటెదవయా ! చెలగాటపు పిల్లి కెంతో, యా
నందము, మూషికంబున కనర్థమటుల్ దలపోయ, నీవు, నా
యందు, రవంత జాలీ తెలియఁ దయనేయుమ ! పట్టుకొందుని.

ఎందుకు మాయమర్మముల నిందఱి బిడ్డలఁ గన్నఁ బ్రామ, నా
నందము, మాటిమాటి కొక నాటకమాడెద వానఁజూపి, తృ
ప్తిం దనియింపఁ జేయ కొక, తీపి యెదో ! కలదంచుఁ జూపి, నీ
క్రిందకు, లాగికొందు వరరే ! బహుచిత్రము నీవిలాసముల్.

నాకయి నీవు రాక, కరుణఁ గనబోక, యుపేక్ష నేయుచో
నాకుఁ బనేది చెప్ప, మొకనాటికి వీడని, కంఠ శోషతోఁ
బ్రాకఁగ లాభమే ! చెవిటివానికి శంఖపు మ్రోతయట్లు లెం
దాక వచింపు, మోరిమి గనఁ గ్రహియింతువ ! యెన్నినాళ్ళకో !

ఎన్నో జన్మము, లిట్టులే మణిగిపోయెఁ బైకి రాకుండ నీ
వెన్నండైనఁ గలండు వీడొకఁడు, నిన్నేనమ్ముకొన్నాడటం,
చన్నా ! మేలగు బుద్ధి, నీ కొదవె నయ్యా ! దాచకే చెప్ప ! లే
కున్నఁ నీయెడ నమ్మకమ్ముఁ గననొనో ! మిన్న కిట్లుండినఁ.

నేవింతుఁ గద నేనె కావలసి, నాక్షేమమ్ముఁ జింతించు వా
డీ విశ్వమ్మునఁ గల్గినఁ గదలనీకే పట్ట నూహింపఁగా
నీ వొక్కండవు దక్క, యెండొరులు లేనే లేరటంచుఁ వినం
గా, విభ్రాంతుఁడనై, యెటుల్ కదలి పల్కుఁ లేక, యూకొంటిగా !

ఐనఁ, నీమది కొక్క విన్నపము, నేయంజాల, రూపంబెదో
కానఁ వచ్చిన, లెస్సగాఁ దెలిసి; నాకండ్లార వీక్షింతు, న
త్యానందంబునఁ బొంగి పట్టుకొనఁగా యత్నింతు, నీకెల్ల, స్వా
ధీనంబొ, నెటువంటికార్య మనుసంధింపంగఁ, గృష్ట ప్రభూ !

શ્રી ઓ જી

3 2 0 1 5

* శ్రద్ధాంజలి

బాద ! కలుగి పోయెను గదయ్య, యిదే మన తెల్ల పట్టు బం
గరపుకొండ, తా గరగి, కాంతులఁ జిల్కెడి రత్నరాజి చే
కూటఁగ వెల్గె, విశ్వకవి కోకిల మంజుల కంఠ విస్ఫురత్
హారములన్ మనోజ్ఞ హృదయాంచిత దివ్య కళా ప్రపూర్ణమై.

తలుగం జాలని దొడ్డకొండ యిది కాదా ! కాలగర్భంబున
గరగె రూపులు పెక్కు తాల్పనిదె; యొక్కండైన నీయాత్మకు
మరణం బెక్కడి దాంద్రికి యశము నింప బూనితో, సత్కవీ
శ్వర ! కామేశ్వరి జిహ్వ పైన నటియింప లోటు నీకున్నదే !

తిరుపతి వేంకటేశ్వరులె, దేశికులై చనఁ బేరుఁ జెంది రెం
దటా; మనవేంకటేశ్వరుఁ డెదం గొనఁ దా, నతఁడే యనఁ బ్రభా
కరుఁ డన, విశ్వనాథుఁ డనఁ గాంతుఁ డనఁ శివరాము డంచు నం
దరి యెడ నన్నిరూపులఁ గనందగు నాతఁడు వేంకటేశుఁడే !

* శతావధాని చెళ్ళపిళ్ళ వేంకట శాస్త్రి గారు
దివంగతు లైనప్పుడు వ్రాసిన పద్యములు.

తిరుపతి వేంకటేశ్వరుడె, దేవుడెగా, కలి నిప్పుడంతట
గరము కలమ్ముఁ బూను మొనగాడగు, నేకవిక్రై న, వేంకటేశ్వరునిఁ దలంపకే, కలము సాగదు నూగదు, చేతఁ బట్టి, తానుటవడి చాళ్ళు పెట్టగ మహోదయమౌ, తెనుగుం బొలమ్మునఁ.

ఇతఁడొక కాలవేది, చెవికింత వినంబడి నట్టి పల్కు సం
గతి గ్రహించి, ప్రేమఁ జిలుకఁ బలుకుఁ గద తానె ముం దనా
గత విషయమ్ములఁ దెలియఁగా, నిత డెంత సమర్థుడో గదా !
ఇతఁడు కపింద్రుడై మనుజుమీ! యను దీవన చూడ్కినింపుచుఁ.

ఏమంగు నెక్కిన స్త్రీవచియింతు రిం
తంత లేసి కపింద్రు లెవని కతన
రామశబ్ద మెఱుంగరాని సామాన్యుఁడుఁ
గవిత నల్లఁగ నేర్చె నెవని కతన
అష్టావధాన, శతావధానమ్ములుఁ
బ్రాకె నింటింట, నెవ్వని కతన
అర్హత లేకయే యాశింతు రితరు, లా
స్థాన కవిపద మెవ్వని కతన
కవియె సుఖి, చిరంజీవి, మేల్కవి యటంచు
సుకరముగఁ బల్కు పద్యసాధకులు తఱచు
కూనరాగమ్ముఁ దీతు రెవ్వని కతన
నట్టి కవిభోజుఁ డిప్పు డేపట్టు జేరె !

ప్రావీణ్యంబది కల్లు నొక్కొకరి కౌరా ! నూటికి గోటికే
 వో విద్యల్, శ్రమనేర్చి పల్కుదు రవేవో పండితుల్; వారి ప
 త్కే వేరయ్య; విన విన మధురమై గిల్గింతల గొల్పెడి
 'బావా! యెప్పుడు వచ్చితీ !' వనెడి నీపల్కేదయా ! లేదయా !

పద్య మల్లినట్టి వాడెల్ల కవిగాడు
 సత్కపింద్రుఁ డనఁగ, శతవధాని
 చెలగి నీవు చేయు చేవ్రాలు క్రింద నీ
 'శతవధాని' బిరుదు సార్థకంబ.

గుండెల్ రుల్లన నూరిపోనెగద, పల్కుల్ ముల్కులై | యంతట
 నిండ, భారతనాటకంబులఁ బురాణింప దలంపుంచి యా
 తండేగా, నిలబెట్టె నాకవిత యాంధ్రంబందు మాఝ్రోగు, నా
 "జెండాపై కపిరాజు" లేడు గద ! యిస్సీ ! జన్మజన్మాలకు !

గ్రహ స్రవము

www.ksars.org

గ్రహ స్తవము

అహముఁ సేయు విధాత, జీవులకు ప్రాణాధారమౌ వేల్పు, ప
ద్యహితుం, డాశ్రిత బాంధవుండు, శుభకర్మ ప్రోక్తయుఁ సాక్షియుఁ
గ్రహరాట్ మిత్రుఁడు, నాత్మకారకుఁడునై రాజిల్లు సూర్యుం, డను
గ్రహముఁ గూర్చుత నాపయిఁ నిరతముఁ రాజ్యప్రదుండై ధరన్. 1

అమృతకరుండు, సస్యముల కాదరువుఁ, సిరి, పాడి, పంట, సౌ
ఖ్యమును, శుభము, సత్కవిత, నాయువు, సంతతి, స్వీయమాతృసౌ
ఖ్యము, నొడగూర్చు, రేవెలుగునై వెలుగొందు కళాప్రపూర్ణుఁ డు
ల్లము వికసింపఁ గాంతులఁ జెలంగ ననుఁ దయనేలు గావుతఁ. 2

అధికారమ్ము బలమ్ము, దేజమును శౌర్యమ్ముఁ మహాధైర్యముఁ
బృథివిఁ సోదరవృద్ధియుఁ గృహములుఁ వేదప్రబోధస్థితిఁ
రథ దివ్యాశ్వభటాదికమ్ము లొనగూర్చుఁ భౌము డస్మఁ మనో
రథ, మీడేర్చు సదా జయప్రదుఁడునై, రాజ్యప్రదుండై భువిఁ. 3

వాపీకూప తటాకముల్, వనములుఁ, భాగ్యమ్ము, సంచారముఁ
రూపుఁ, బ్రజ్ఞయు, ధీ, యశమ్ము, మహదారోగ్యమ్ము సౌధాళి, భా
షాపాండిత్య మొసంగు రాహు విల సూక్ష్మజ్ఞాన సంపత్తు మేల్
ప్రాపుఁ గూర్చుత సర్వశక్తి యుతుండై రంజింపఁ జేయన్ ననున్. 4

- 5 గురుతర బుద్ధి సంపద, యకుంతిత దీక్ష, సుతాది బాంధవుల్,
సురుచిర భోగభాగ్యములు, శుద్ధమనఘ్ను, గృహాదిసౌఖ్యముల్,
సిరియునుఁ బాడి పంటయుఁ, ప్రసిద్ధకవిత్వము, ప్రాణ మిచ్చు స
ద్గురుఁ డిడుగాత నాకు దయతో ప్రతనిత్య మభీష్టసంపదల్.
- 6 తఱుగని పాడి పంటయును, దాలిమి, యోజన, విష్ణుభక్తియున్
స్థిరతర భూమిసంపదయు, దేహపటుత్వము, సుప్రభుత్వమున్
దిరమగు నాయువున్, సకలతీర్థనివాసము, త్యాగ మిచ్చు భా
స్కరసుతుఁ డసమదీయ మగు కామితముల్ నెరవేర్చు గావుతన్.
- 7 నీతి విశారదుండు, ధరణీసుర పూజిత పండితుండు, శ్రీ
మాతుల కారకుండు, బుధమాన్యుఁడు, మాంత్రిక తత్త్వవేదియున్
జ్యోతిష శాస్త్ర వేత్త యగుచున్ విలసిల్లు బుధుండు, జ్ఞానము
ద్యోతకమై తరించెడి, సుయోగ మొసంగుత నాకు నిత్యమున్.
- 8 ఘనమౌ, సద్గురు దేవపూజన, నమస్కారమ్ము, మృష్టాన్న భో
జనమున్, దీర్ఘనివాసమున్, భువనసంచారమ్ము. శ్రీశైవ భ
క్తి, నిడంగాగల, కేతు వెప్పఁ డనురక్తిన్ బ్రోచుతన్, నిత్యము
క్తి నిధానంబగు జ్ఞానమిచ్చి ననుఁ దృప్తిన్ దేలియాడించుచున్.

సురపుర భోగ భాగ్యములు, సుందరచందన దివ్యభూషణాం
బరములు, సత్తావిత్వము, శుభమ్ము, యశమ్మును, భర్తృహర్తృముల్
సురుచిర సత్కళత్ర, సుతులు సమకూర్చెడి, భార్గవుండు, భా
సురముగ నిష్టమూర్తి యగుచు ననుఁ బ్రోచు వభీష్టసంపద. 9

భువనములన్ సృజింపఁగ, సుప్రోషణఁ జేయ, లయంబొనర్చ నొ
రవియు, శశాంకుఁడున్, గుజుఁడు, రాహువు, దేవగురుండు, సౌరి, కై
రవహితసూనుడు, శిఖియు, రాజిత భార్గవుఁడున్ సమస్త వై
భవము లొసంగి ప్రోచుత కృప ననుఁ దా మనుకూల దృక్కుల. 10

కల్ప లత

స మ ర్ప ణ

కొలిచినఁ గల్గు దేవతలకున్ దయ, యా పితృదేవతావళిన్
దలచిన వంశవృద్ధియగుఁ దామర తంపర వోలె, దట్టమై
మొలిచిన వంశభూజమటు పూచిన తంగెడు భంగి మాకొలం
బెలమి వహింపఁ 'గల్పలత' నిచ్చెద మా పితృదేవతావళిన్.

క ల్ప ల త

అది నడురేయి హాయిగ విహంగ తరు ప్రచయమ్ము గూడ, నె
మ్మదిగ సుషుప్తిలో మునిగి మాటు మడంగిన రీతి శాంతి గొ
న్నది, యడురాజి మింట చలనం బరిచూచెడునట్టి వేళఁ, దా
నొదిగిపరుండి యుండె జనుఁడొక్కడు తల్పమునన్ గృహమ్మునన్, 1

అతఁడఁటు నిద్రజెందు సమయమ్మున, జివ్వన మేలుకొంచి య
ద్భుతముగ నిద్రమై సగము మూసిన కన్నుల నారవిచ్చి ది
గ్వితతిని పాటజూచి, తెలివిన్ గ్రహించి, యిదెల్ల స్వప్నసం
గతి యని తల్లికిం దెలియఁగా, వచియింప దొడంగె నంతట, 2

అమ్మా! నే కలగంటి నొక్కటి, భయంబొ, నూహనేయన్ విచి
త్రమ్మా! ప్రాయశు వైష్ణవుండొకఁడు, నిద్రంజెందు, నన్ దట్టిలే
లెమ్మోయీ! ప్రసవార్తయైన సతి, జాలింగుందెడిన్, వెంట రా
రమ్మోయీ! చనుచుంటి నే దదవనార్థమ్మంచు శీఘ్రమ్మునన్. 3

తెల్లని నామమున్ సరిగ దీర్చిన కస్తురి బొట్టు మోము ను
త్ఫుల్ల సరోజనేత్ర యుగమున్, జిరుబొజ్జయు, నీలికాంతి రం
జిలెడి, మేనునై, కనకచేలము దాలిచి, వేత్ర పాణియై
తల్లి! యతండు, కన్మొఱగి తాఁజనెఁ దూరుపు మోముగా వెనన్. 4

5 సిగముడి వీడి యాడఁ బయిచేలము గాలికిఁ దూలియాడ, వా
యు గమన వేగియై కరము లూపుచు, పాదము లూని తీయుతే
యగపడరాక, ఆ ర్థభరణాదృతిఁ బ్రాగ్విశకున్ జనంగఁ గ
న్నుగవ నిగిడ్చి, మిన్నక కనుంగొనుచుంటి, మొఱంగు సంతకున్.

6 కలయో ! వైష్ణవ మాయయో !
తెలియద, తద్రూప మెల్లఁ దెల్లముగా, గ
న్నులఁ గట్టినట్లు, లమ్మా
టలు పీనుల మ్రోగిన ట్లెడంద, చలించున్.

7 పురుడు పోసికొనఁగ పుట్టింటి కేగిన
కోడలిం దలంప గుండె చెదరు
అనుచు భీతిజెందు నాత్మజు గనుగొని
భయము వాయఁ దల్లి పలికె నిట్లు.

8 “భయపడ నేల తండ్రీ ! మనపాలిటి దై వము నేటి కీ విధి
దయ బ్రసరింప నీకు బ్రయదర్శనమిచ్చి యనుగ్రహించె ని
శ్చయముగ నెద్దియో శుభము, సన్నిహితంబయి యుండె స్వప్నమా
రయ, మన వంశభూజము, ఫలప్రదమౌ నటు గానుపించెడిన్.

అ నిర్హేతుక జాయమాన కరుణా యత్తైక చిత్తుండు, అ
 స్మీనారాయణు డాదినుండి, మనకున్ నేమమ్మె, నేకూర్పు చో
 నీ నా డిట్టు అనుగ్రహించుటలు, తండ్రీ! వింతలే! తొల్లి సం
 తానార్థమ్ముఁ దపించి, నేపడిన బాధల్ చెప్పఁగా, శక్యమే : 9

కన్నకన్న వేల్పుల మ్రొక్క, విన్నవిన్న
 వ్రతము లెల్లనునోచ, తీర్థముల గ్రుంక
 ప్రాయ ముడిగెడి వేళ నాపాలి పంట
 వగుచు గడుపున బడితి వోయన్న నీవు. 10

అన పత్యుండయి పెద్దకాలమును, చింతాక్రాంతుడై యున్న నీ
 జనకుండున్ దుది కన్నులార సుతు నాస్యమ్మున్ విలోకింపకే
 తనయా! యీహతభాగ్య డించి చనియెన్, తద్దుఃఖభారమ్ము నా
 త్మను, గర్భమ్మున నిన్ను, దాల్చితి నెటో, దై వమ్ము నిందించుచున్. 11

వినుము కుమార ! తాఁ దనువువీడుట నిశ్చయ మంచు నెంచి తో
 డనె యవసానపున్ గడియ డాయుట నాత్మఁ దలించి: ప్రక్కపై
 గనులను బాష్పముల్ గురియఁగా విలపించెడి నన్నుగాంచి నీ
 జనకుడు పల్కె నిట్టుల “విచారము నొందెదవేల బేలవై ? 12

13 మనకున్ వంశము నిల్పి పుత్రుఁ డుదయింపన్ వచ్చు నీ గర్భమం
దున, నిష్పట్టున, వేఱయైన, నొక దత్తుం దెచ్చి వంశాబ్ధిచం
ద్రుని గావించి, పితృణమున్ గడుపు, మార్కుల్ మెచ్చి దీవింప నా
తనయున్ గన్నులజూచుకొమ్మ! మది వంతల్ మానునే, బోయెదన్.”

14 అని పల్కుచు ననువుల బా
నెను జనకుం డీశ్వరేచ్ఛ జింతింపుచు, నో
తనయ! నిను గంటి, హరికృప
మనపాలం గల్గి నిన్ను మనిచిన దిట్టల్.

15 నాతొలినోము పంటవయి, నాకనుదోయి వెలుంగు పైన నిన్
ప్రీతి యెలర్ప బెంచితినిఁ బెద్ద యొనర్చితిఁ బెండ్లి జేసితిన్
నాతియు, సీవటుల్ గృహమునన్ జిలుకా గొరువంకలై, మిధః
ప్రీతి మెలంగు పోడుములు పెంచిన వెన్ని మనోరథమ్ములో!

16 కుతుకమారగూర, కోడలి కడుపును
పండె, నంకతలము నిండె నాకు
చిట్టి మనుమరాండ్రఁ జిన్నారి మనుమల
తోడ, నిల్లు దోసతోట యయ్యె.

పెద్దమనుమడు నీతండ్రి పేరి వాని
 పొలతి నీ పెద్దకోడలు, పుట్టినింట
 దొహ్మదము నిండి, నీరాడు తరుణమాయె
 వచ్చు నేడెల్లయో శుభవార్త మనకు. 17

కలలు కల్లలు గావోయి, వలదు భీతి
 నాకు మునిమనుమండును, నీకు మనుమ
 దుదయమందుట తథ్యమ్ము, సదయుడైన
 నాటి దేవుండు నేడు నున్నాడు కాడె! 18

చిత్ర మిదెల్ల నేతపము జేసితిమో! తొలిబాము నందు, లో
 కత్రయ నేత, యిట్లు కల గన్నడు పెంతటి వారి కబ్బు! నీ
 పాత్రుని బిల్చికొందము శుభంకరుడౌ నిలువేల్పు పేర, నీ
 గోత్రము విస్తరించి వెలుగున్ గలకాలము తద్దయాప్తిచే. 19

ద్వారమ్ముఁ దెలువ ప్రత్యక్ష దర్శనమిచ్చి
 క్రీగంటఁ గను చెన్నకేశవుండు
 అనుదిన ఘటసహస్రాభిషేకోత్సవం
 దేలు పూర్వాశ సోమేశ్వరుండు

తరతరంబుల నుండి తరుగని మనపాలి

పంట కామేశ్వరి యింటివేల్పు

ప్రాభవ రక్షణా పరతంత్రమై, యెల్ల

దిశల నిల్చెడి పితృదేవతాశి,

ప్రకటి తానంద భోగ సంపత్కటాక్ష

పీక్షణ ప్రసారముల గావించు చుండ

నీకు భయమేల నాతండ్రి! నిఖిలరక్ష

ణమ్ము గల్గిన యట్టి గృహమ్ము మనది. 20

పలు పల్కులేల సద్యః

ఫలితంబిడు, స్వప్నమిది, శుభప్రద" మనుచున్

పలుగతుల తల్లి సుతునకు

దెలుపుచు నుండంగఁ దూర్పు తెలతెల వారెన్. 21

"మునిమనుమడు కల్గెను, న

ర్థ నిశీధము నందు నీకు తల్లి!" యనుచున్

మనుజుఁ డెవండో వాకిట

వినుచుచు నున్నట్టి వార్త పీనుల బడియెన్. 22

